

НОВЫ ЧАС

ЖУРНАЛІСТ НА СВАБОДЗЕ

Стар. 6

ДЫФУЗНАЯ НЕЗАДАВОЛЕНАСЦЬ

Хто ўчора быў увасабленнем добра, сёння ўспрымаецца як абсалютнае зло

Стар. 4

АМІНА — ПРАЕКТ «МАСАДА»?

Каб дыскрэдытаваць палітычныя рухі, сакрэтныя службы пачынаюць ствараць фальшывыя блогі лесбіянак і гомасэксуалістаў

Стар. 11

МАЛАЯ РАДЗІМА АКАДЭМІКА КАРСКАГА

Стар. 15

**ЧЫТАЙЦЕ
Ў НАСТУПНЫМ НУМАРЫ!**

СЯРГЕЙ ДРАЗДОЎСКИ

Нарыс Аляксандра Тамковіча
з цыклу «Трэці сектар у асобах»

3 НАГОДЫ

КАЎБАСНЫ КОШТ СВАБОДЫ

Вольга ХВОІН

Тэатр аднаго актэра ў Дзень Незалежнасці — так празвалі інтэрнэт-карыстальнікі парад і паказальнае шоу — скончыўся збіццём, затрыманнямі соцень людзей і святочным салютам.

Хаця ў Міністэрстве ўнутраных спраў і заявілі, што на парад прыйшлі ажно 150 тысяч чалавек, у рэальнасці колькасць гледачоў была ў разы меншая — вольныя месцы на трыбунах, рэдзенькія групы людзей уздоўж праспекта сведчылі хіба што пра тысяч дзесяць гледачоў. Дажды ці агульны невясёлы настрой не спрыялі жаданню народа паглядзець на ваенную моц Беларусі і галоўнакамандуючага ў кампаніі яго малодшага сына, апранутага ў вайсковую форму.

На гэты ж дзень, 3 ліпеня, мадэратары суполкі «Рэвалюцыя праз сацыяльныя сеткі» планавалі «марш мільёнаў» — вулічную акцыю мірнага пратэсту. Але заклікі «захлопаць» апладысмантамі прамову Лукашэнкі паспеху не мелі — прыхільнікаў негвалтоўнага супраціву на гэтую дзею прыйшло, відавочна, мінімум, ды і людзі ў цывільным пільна сачылі за аматарамі пляскаць у далоні. У выніку нават сябры праўладнага БРСМУ не рызыкнулі ацаніць урачыстае дзеянне бурнымі авацыямі. Маўклівы парад крызіснага часу. Да слова, на прэтэнзіі, што не час цяпер траціць грошы на масавае забаўлялава, у Мінабароны супакоілі: кошт парадку — сто тон самай таннай каўбасы.

У сваёй прамове галоўнакамандуючы Аляксандр Лукашэнка гаварыў пра бессэнсоўнасць «аранжавых рэвалюцый». «Мы разумеем, што мэта гэтых нападаў — пасеяць няўпэўненасць і трывогу, разбурыць грамадскую

згоду. У канчатковым выніку, паставіць нас на калені і звесці да нуля ўсе заваёвы незалежнасці. Гэтаму не бываць! — грымеў лідар дзяржавы. — Мы выстаім і сёння! Пераадолеем любыя цяжкасці і годна вытрымаем навіязаны нам

выпрабаванні. Таму што чэрпаем сілы з невягчэрпнай крыніцы традыцый нашага народа — смелага воіна і сумленнага працаўніка.

Самае цікавае адбывалася не ў час, калі паказвалі «танец трактара-дзяўчынкі і трактара-хлоп-

чыка», а вечарам, каля прывакзальнай плошчы. Сотні людзей сабраліся там, каб маўчаннем і апладысмантамі выказаць сваю нязгоду з дзеяннямі ўладаў. Аналагічныя акцыі адбываліся ў абласных, раённых гарадах. У Магілёве, па словах відавочцаў, на маўклівы пратэст выйшлі больш за тысячу чалавек — самая буйная за апошнія гады акцыя. Але скончылася ўсё даволі хутка: праваабаронцы гавораць, што ў Дзень Незалежнасці ў Беларусі затрымана не менш за 390 чалавек — прыкладна 210 чалавек у Мінску, каля 180 — у рэгіёнах. Затрыманых па адміністрацыйных пратаколах каралі вялікімі штрафамі і «суткамі» — ад трох да пятнаццаці.

У сталіцы разгон і затрыманні мірных грамадзян суправаджаліся не толькі прымяненнем грубай фізічнай сілы брыгад лавымі людзьмі ў цывільным, але і распыленнем слезацечнага газу. Асабліва пастараліся крэпкія хлопцы без апазнавальных знакаў з журналістамі — ім газ з балончыкаў пырскалі наўпрост у твар (ёсць шэраг фотаздымкаў з доказамі гэтага «доблеснага» ўчынку), білі, ламалі тэхніку.

У негвалтоўных акцыях пратэсту, «акцыях апладысмантаў» ёсць новая рыса, прынамсі так было ў Мінску. Мінакі з крыкамі «Міліцыя, дапамажыце!» спрабавалі адбіць людзей у невядомых у цывільным, якія валаклі, цягнулі, вялі да аўтазакаў і аўтобуса без нумарных знакаў людзей. Жанчына, якая была на акцыі з мужам і дзіцём, істэрычна крычала пра падаражанне дзіцячых тавараў, памперсаў, пра тое, што цяпер яна не можа з дзіцём на вуліцы гуляць «у ладушкі».

На заўтра карыстальнікі сацыяльных сетак пачалі вывешваць фотаздымкі невядомых, якія найбольш адзначыліся ў брутальных затрыманнях. Распаўсюд такой інфармацыі дазваляе хутка апазнаць ананімных ахоўнікаў парадку, у

выніку галоснымі становяцца імя, прозвішча, хатнія адрасы, кантактныя тэлефоны, месца вучобы ці працы. Трэба сказаць, што рэакцыя на ўжо апазнаных «герояў» была надзвычай негатыўнай.

Адміністрацыйная група «ВКонтакте» «Рэвалюцыя праз сацыяльныя сеткі» Вячаслаў Дыянаў у цэлым станоўча ацаніў акцыю мірнага супраціву 3 ліпеня: «Мы не чулі апладысмантаў Лукашэнку. Калі гаварыць пра вячэрнюю акцыю, то бачна, што ўлады нас баяцца, з кожным разам міліцыя ўсё больш жорстка разганяе людзей. Улады разумеюць, што змагаюцца з нечым новым, гэта не знікне. Мы на праўду будзем працягваць нашыя акцыі надалей. У сеткавай рэвалюцыі складана знайсці арганізатара. І калі на вуліцы б'юць мірных грамадзян, гэта ўплывае на свядомасць». Вячаслаў Дыянаў падкрэслівае, што хаця падчас вулічных праменадаў і не агучваюцца лозунгі аб змене ўлады, менавіта гэта і ёсць асноўнай ідэяй. «Гэта заўсёды намі агучвалася», — падкрэслівае адміністратар інтэрнэт-суполкі, які цяпер жыве ў Варшаве. Дыянаў не супраць, калі лідарства падхопіць нехта з народу ці з прафесійных палітыкаў. «Калі з'явіцца лідары, будзе новы ўзровень арганізацыі, то можна будзе прамаўляць ідэю на вуліцы. Каму даверыцца народ, той у выніку і будзе лідарам», — перакананы Вячаслаў Дыянаў.

На беларускі Дзень Незалежнасці прыйшла хуткая міжнародная рэакцыя. Напрыклад, старшыня Еўрапарламента Ежы Бузек, адкрываючы сесію парламента ў Страсбургу, заявіў, што беларускія ўлады «мусяць неадкладна і безумоўна выпусціць усіх дэманстрантаў, затрыманых у выніку мірнага акцыі пратэсту, якая прайшла ў Мінску ў нядзелю». «Мы пільна сочым за развіццём падзей у Беларусі. Еўрапарламент падтрымлівае грамадзян краіны ў іх імкненні да свабоды слова і сходаў», — перадае ІТАР-ТАСС словы Ежы Бузэка.

ФАКТЫ, ПАДЗЕІ, ЛЮДЗІ

▶ ПРАВА

НЕ ПУСЦІЛІ АДВАКАТА

5 ліпеня ў калоніі ў Горках Магілёўскай вобласці да палітвязня Змітра Дашкевіча не пусцілі адваката Змітра Лаеўскага.

У адміністрацыі калоніі спаслаліся на тое, што Зміцер Дашкевіч нібыта не пісаў заявы пра сустрэчу з адвакатам.

«Я адправіла Змітру некалькі тэлеграмаў, каб ён напярэдадні падаў такую заяву. Мяркую, гэтыя тэлеграмы альбо не дайшлі да адрасата, альбо адміністрацыя калоніі свядома іх знішчыла»,

— кажа намесніца старшыні зарэгістраванай у Чэхіі грамадскай арганізацыі «Малады фронт», Наста Палажанка.

У горацкай калоніі ў адваката Лаеўскага не ўзялі заяўку на сустрэчу з падабаронным і не далі яму пісьмовага тлумачэння адмовы. Паводле звестак, адвакат Зміцер Лаеўскі накіраваўся ў Магілёў, каб падаць у абласную пракуратуру скаргу на дзеянні адміністрацыі калоніі.

Лідару «Маладога фронту» Змітру Дашкевічу прысудзілі 2 гады зняволення нібыта за хуліганства. Інцидэнт адбыўся за дзень да прэзідэнцкіх выбараў, 18 снежня 2010 года. «Малады фронт» звязвае затрыманне Дашкевіча і Лобава напярэдадні выбараў з правакацыяй спецслужбаў. У калонію ў Горках Змітра Дашкевіча прывезлі ў чэрвені, і неўзабаве стала вядома, што актывіст трапіў у карцэр. Прычыны пакарання карцэрам і стан здароўя Дашкевіча невядомыя.

▶ АКЦЫЯ

СТРАХ СЫХОДЗІЦЬ

6 ліпеня прайшла чарговая «Маўклівая рэвалюцыя». Гэтым разам людзі выходзілі на вуліцы сваіх гарадоў не толькі да цэнтральных плошчаў, але і да буйных грамадска-культурных аб'ектаў.

Мірная акцыя зноў скончылася масавымі брутальнымі затрыманнямі. Дарэчы, цяпер асаблівую пільнасць людзі ў цывільным праявілі да журналістаў — па ўсёй краіне былі затрыманыя аж 25 работнікаў прэса, мікрафона і камеры.

У Мінску здарыўся жаклівы ў сваёй абсурднасці выпадак. Ля Нацыянальнай бібліятэкі пажылога чалавека гіцлі ў цывільным давялі да хваравітага прыступы, але не толькі не выклікалі хуткую, але і зрабілі выгляд, што яны былі не пры чым. «Я не тупаў, не крычаў, не міргаў, я проста сядзеў», — рас-

казаў Уладзімір Марозаў БелаПАН. Тым не менш, да пенсіянера і яго знаёмых такога ж узросту падыйшлі двое ў цывільным і папрасілі сысці. У сваю чаргу, Уладзімір Марозаў папрасіў іх прадставіцца. «На гэтым размова скончылася і паступіла каманда хапаць і цягнуць мяне ў аўтобус», — сказаў пенсіянер.

Уладзімір спрабаваў папярэдзіць тых, хто нападаў, што ён інвалід і ў яго хворое сэрца. Але мужчыны працягвалі цягнуць пенсіянера ў аўтобус. «Гэта былі сапраўдныя бандыты», — не вытрымаў Уладзімір Марозаў. Паводле яго словаў, у нейкі момант ён страціў прытомнасць, але бандыты ў пагонах не дазволілі навакольным нават выклікаць хуткую дапамогу. Калі ён ачунаў, побач былі мінакі, якія дапамаглі яму дайсці да прыпынку і пасадзілі ў таксі. «Але я ж не тэрарыст, я не забойца, я пенсіянер, — сказаў Марозаў. — За што вось так мяне? Хачу спытаць таго байца,

які мяне душыў: сыноч, за што ты мяне душыў?»

Паводле інфармацыі праваабаронцаў, усяго за час правядзення «маўклівых рэвалюцый», арганізаваных «Рэвалюцыйнай праз сацыяльна-сеткі», што адбываліся ў Беларусі 15, 22 і 29 чэрвеня, а таксама 3 і 6 ліпеня, было затрымана каля 1 730 чалавек. 3 іх у Мінску — 980.

Большую частку затрыманых пакаралі арыштамі і штрафамі. Многіх адпускаралі з РАУСаў пасля здачы адбіткаў пальцаў і папярэджанняў. Многія былі збітыя.

Гэтыя дадзеныя не канчатковыя, бо сабраць поўную інфармацыю праваабаронцы магчыма не маюць з-за закрытасці судоў і адсутнасці спісаў затрыманых.

Грамадзяне краіны арганізавалі і добраахвотны збор грошай на выплату штрафаў людзям, якіх затрымлівалі за апладыменты на вуліцах гарадоў. Калі вы гатовыя дапамагчы ў аплаце штрафаў затрыманым падчас акцыяў маўклівага пратэсту, звяртайцеся, калі ласка, на Управу БНФ па адрасе: горад Мінск, пр. Машэрава, 8 (былая вул. Варшавані, 8). Сабраныя грашовыя сродкі будуць перададзеныя ў праваабарончы цэнтр «Вясна».

▶ ФОРУМ

НАЦЫЯНАЛЬНАЯ ПЛАТФОРМА ФГС

Генадзь КЕСНЕР

У Мінску 5 чэрвеня прайшла канферэнцыя Нацыянальнай платформы Форума грамадзянскай супольнасці Усходняга партнёрства. Падчас канферэнцыі прадстаўнікі дзясяткаў грамадскіх арганізацый і аб'яднанняў з розных рэгіёнаў Беларусі падсумавалі вынікі працы за апошні год і абмеркавалі свае далейшыя дзеянні, а таксама вызначыліся з прапановамі на конт удзелу беларускага боку ў Трэцім Форуме ГС УП, які 28–30 лістапада адбудзецца ў Познані (Польшча).

Як адзначыў сустаршыня ФГС УП Улад Вялічка, за мінулы час мелі месца шэраг негатыўных з'яваў, што да дзейнасці Нацплатформы ГС і сітуацыі ў Беларусі ўвогуле. Напрыклад, прыпынена праца Нацплатформы ў фармаце Дарожных мапаў, практычна адсутнічае актыўнасць грамадскіх арганізацый у рамках тэматычных працоўных груп, няма агульнай статэгіі дзейнасці прадэмакратычных сіл у сучасных умовах, што склаліся ў краіне.

«Нацыянальная платформа не выступае актыўным суб'ектам дзеянняў, не прапануе шляхоў выхаду з сітуацыі», — канстатаваў ён.

Тым не менш, па словах сустаршыні ФГС УП, мелі месца і станоўчыя, канструктыўныя моманты ў дзейнасці Нацыянальнай платформы: у снежні 2010 — чэрвені 2011 гадоў ладзілася публічнае абмеркаванне Стратэгіі «Мы адзін народ» як магчы-

мага гунту для кансалідацыі прадэмакратычных сіл Беларусі, у красавіку прайшла канферэнцыя «Роля і месца грамадзянскай супольнасці ў стратэгіі будучыні» на базе Нацыянальнай платформы ФГС УП.

Кіраўнік Цэнтра еўрапейскай трансфармацыі Андрэй Ягораў адной з найбольш актуальных праблем для экспертаў назваў «адсутнасць суб'екта, з якім улады пагадзіліся б весці перамовы». Ён лічыць, што эфектыўным было б аб'яднанне палітычных суб'ектаў з суб'ектамі арганізаванай грамадзянскай супольнасці і тымі сіламі, якія сёння выступаюць у выглядзе спантаннай грамадскай актыўнасці. Іншыя ўдзельнікі канферэнцыі таксама прытрымліваліся меркавання, што ўсе гэтыя сілы маглі б змусіць улады пайсці на дыялог.

Удзельнікі канферэнцыі абралі грамадскія арганізацыі, што будуць рэкамендаваны для ўдзелу ў Трэцім Форуме грамадзянскай супольнасці УП у Познані. Заяўкі ж падавалі 80 структур, у тым ліку і праўладны Саюз пісьменнікаў Беларусі, Федэрацыя прафсаюзаў Беларусі ды некаторыя іншыя. Сярод тых, каго рэкамендавалі на паездку ў Познань, значыцца трыццаць адна грамадская структура, у тым ліку Беларуская асацыяцыя журналістаў, Таварыства беларускай мовы імя Францішка Скарыны, Беларускі Хельсінскі камітэт, Фонд імя Льва Сапегі, Мінскі сталічны саюз прадпрыемальнікаў і працадаўцаў, Офіс па правах людзей з інваліднасцю ды іншыя — як добра вядомыя грамадскія арганізацыі, так і зусім «маладыя» структуры.

Канчаткова ж вырашаць, хто прыме ўдзел у Трэцім Форуме ГС УП, будзе Кіраўнічы камітэт Форума грамадзянскай супольнасці Усходняга партнёрства пры ўдзеле Еўрапейскай Камісіі.

▶ ФОРУМ

БЕЛАРУСКІ ШТОГАДОВІК—2010

Генадзь КЕСНЕР

Зборнік аглядных і аналітычных матэрыялаў па развіццю сітуацыі ў Беларусі ў 2010 годзе «Беларускі штогадовік» прэзентаваны 5 лютага ў сталічнай «Галерэі «Ў». Укладальнікамі зборніка з'яўляюцца Беларускі інстытут стратэгічных даследаванняў (BISS, Літва) і сайт экспертнай супольнасці «Наше мнение».

«Беларускі штогадовік» ёсць доўгатэрміновым калектыўным праектам экспертнай супольнасці Беларусі. Гэта выданне ўяўляе сабою штогадовы комплексны аналіз становішча ў найважнейшых сегментах дзяржавы і грамадства. У працы над «Штогадовікам» узялі ўдзел незалежныя аналітыкі і эксперты, спецыялісты, якія прадстаўляюць розныя даследніцкія цэнтры, як то Беларускі інстытут стратэгічных даследаванняў (Літва), Інстытут палітычных даследаванняў «Палітычная сфера», даследніцкі цэнтр Інстытута прыватызацыі і менеджменту, Агенцтва гуманітарных тэхналогій, Лабараторыя аксіяметрычных даследаванняў «НОВАК», Незалежны інстытут сацыяльна-эканамічных і палітычных даследаванняў (НІСЭПД, Літва), Беларускі эканамічны даследча-адукацыйны цэнтр (BEROC), Цэнтр усходніх даследаванняў (Польшча), аналітычны цэнтр «Палескі фонд міжнародных і рэгіянальных даследаванняў» (Украіна), Даследніцкі цэнтр «Belarus».

Сярод аўтараў «Штогадовіка» вядомыя беларускія журналісты і эксперты — Анатоль Панькоўскі, Канстанцін Скуратовіч, Барыс Тасман, Андрэй Фёдарав,

Уладзімір Роўда, Сяргей Нікалюк, Уладзімір Дунаеў, Максім Жбанкоў, Марына Акулава ды іншыя.

Паводле ўкладальнікаў і аўтараў, «Штогадовік» закліканы, з аднаго боку, стымуляваць публічныя дыскусіі наконт трансфармацыі і шляхоў развіцця краіны, а з іншага — быць карысным у працы дзяржаўных функцыянераў, бізнэс-менеджэраў, прадстаўнікоў дыпламатычнага корпуса, журналістаў, палітычных і грамадскіх дзеячаў.

Рэдактар выдання Валерыя Касцюгова адзначыла, што

апошні год для аўтараў і ўкладальнікаў «Штогадовіка» стаўся крайне цяжкім. «Мы зведалі спусташальныя асабовыя стра-ты: падчас працы над «Штогадовікам» памёр дырэктар BISS Віталь Сіліцкі, які, уласна, каардынаваў працу выдання, а таксама адзін з старэйшых і самых любімых аўтараў «Штогадовіка» Аляксандр Грыцанаў. Але год быў вельмі цяжкім не толькі таму: за гэты час, пасля падзей 19 снежня, Беларусь пазбавілася надзеі на эвалюцыйны пераход», — мяркуе Валерыя Касцюгова.

▶ ПРАЕКТ

ДЫЯЛОГ

Цэнтр міжкультурнага дыялогу пры падтрымцы Пасольства Злучаных Штатаў Амерыкі ў Рэспубліцы Беларусь з удзелам Міжнароднага фонду «Залатая спадчына Віцебска» і Інстытута сацыялогіі НАН Беларусі распачынаюць рэалізацыю міжнароднага праекта «Беларуска-амерыканскі культурны дыялог: стратэгія развіцця».

Першым этапам праекта стане абвясчэнне і правядзенне адкрытага конкурсу «Амерыканская культура: якая яна?» у дзвюх намінацыях: «Чым прывабная амерыканская культура?» і «Уклад беларусаў у развіццё амерыканскай культуры».

ПАЛІТЫКА

▶ АЗБУКА ПАЛІТАЛОГІІ

ДЫФУЗНАЯ НЕЗАДАВОЛЕНАСЦЬ

Сяргей НІКАЛЮК

Ад любові да нянавісці — адзін крок, таму той, хто яшчэ ўчора быў увасабленнем добра, можа сёння ўспрымацца як абсалютнае зло.

Чалавек не ў стане жыць без трох рэчаў: вады, ежы і міфаў. З вадой і ежай усё зразумела, але для чаго homo sapiens — так званаму чалавеку разумнаму — патрэбныя міфы, якая яму ад іх карысць?

Міфы абараняюць розум чалавека ад перанаяжвання шляхам спрашчэння рэальнасці. Бліснула, напрыклад, маланка і грывнуў гром, але ў народа няма пытанняў. Гэта Зеўс-грамоўнік угневаўся. Неабходна прынесці яму ахвяру — і можна плыць далей, не раздзіраючы свой розум сумневам і за годды сапраўднай прыроды гэтай грознай нябеснай з'явы.

Развіццё навукі не адмяніла масавай патрэбы ў міфах. Працаёмкая гэта справа — па бібліятэках бегаць. Жыццё кароткае, і радасцю пазнання спіс даступных чалавеку задавальненняў не абмяжоўваецца. Таму лозунгу «Больш міфаў добрых і розных!» дэвальвацыя не пагражае. Актуальны ён і сярод прафесійных аналітыкаў, якія перыядычна забяўляюцца пошукам кар'яцый паміж узроўнем прыбыткаў беларусаў і іх схільнасцю да палітычнага пратэсту.

Voice i exit

Пра тое, што такая кар'яцый існуе ў жывой прыродзе, нам перыядычна нагадваюць тэлерэпартажы з «гарачых кропак». Геаграфія іх шырокая і не абмяжоўваецца краінамі з незавершанай мадэрнізацыяй. Сёння акцыі пратэсту захлынулі радзіму дэмакратыі — Грэцыю. У мінулым годзе на плошчы выходзілі мільёны абураных французцаў.

У краінах Паўночнай Афрыкі дэманстрантаў не спыняюць ні дубінкі, ні кулі. Лік ахвяр ідзе на тысячы. У такога жорсткага супрацьстаяння ёсць свая прычына. Яно магчыма толькі ў грамадствах з невысокай вартасцю чалавечага жыцця. Такімі, у прыватнасці, з'яўляюцца грамадствы, што знаходзяцца «ў стадыі хуткага перасялення сельскага насельніцтва ў гарады» (Міхаіл Дзмітрыеў, палітолаг). Беларусы-гараджане гэту стадыю мінулі ў гады пасляваенных пяцігодкаў, таму калі яны і здольныя на пратэст, то выключна ў негвалтоўных формах. Іншая справа — прадстаўнікі сілавых структур, сярод якіх гараджан у другім пакаленні можна па пальцах пералічыць.

З Паўночнай Афрыкай разабраліся. Паспрабуем зараз разабрацца з няздольнасцю беларусаў-гараджан канкураваць з грэкамі і французамі. Фарма «Азбукі паліталогіі» патрабуе чарговай цытаты. У маёй кампутарнай калекцыі файл «цяр-

пенне-пратэст» адзін з самых аб'ёмных. Пачну з публіцыста Марата Гельмана: «Як рэагуюць індывіды або цэлыя краіны на крызісы? Паводле Альберта Хіршмана, ёсць дзве асноўныя мадэлі: «пратэст» (voice) і «сыход» (exit). Пратэст — гэта актыўнае процідзеянне крызісным з'явам, спроба з імі змагацца... Сыход — гэта выхад у нейкае іншае вымярэнне, у іншую прастору, эміграцыя, нарэшце».

Пра папулярнасць сярод беларусаў «сыходу» нам увесь час нагадваюць сацыёлагі НІСЭПД. У сакавіку бягучага года пра сваю гатоўнасць пераехаць у іншую краіну на сталае месца жыхарства заявілі 45% рэспандэнтаў. У спрыяльным 2006 годзе колькасць антыпатрыётаў была істотна ніжэйшая — 34%. Эканамічная падапляка такога зруху відавочная. Сакавіцкае апытанне было праведзена да пачатку праблем з набыццём наяўнай валюты. Не здзіўлюся, калі сёння колькасць ахвочых выехаць на ПМЖ перавысіць палову. Зразумела, што сярод антыпатрыётаў пераважаюць маладыя людзі (65% у сакавіку).

Замацуем тэму «сыходу» яшчэ адной цытатай: «Разумеюць, у нас механізм пратэсту крыху іншы, чым, напрыклад, у Польшчы. Нашай культуры ўласцівыя формы пратэсту, калі актыўныя і нязгодныя людзі заўсёды папяросту сыходзяць з зоны дзеяння непрымальных для іх нормаў. Так, напрыклад, фармавалася казацтва — спачатку прыгонныя беглі на Поўдзень, потым у Сібір. Цяпер у нас сыход на Запад. Калі ёсць магчымасць сысці, з'ехаць чыста фізічна, то сацыяльна актыўная частка насельніцтва сыходзіць, і база для актыўнага пратэсту мінімізуецца» (Наталія Ціханава, сацыёлаг).

«У нас» — гэта ў Расіі. А ў нас, у Беларусі, эканамічна актыўныя грамадзяне сотнямі тысяч збягаюць за межы «беларускай эканамічнай мадэлі развіцця», у тым ліку і ў Сібір. Пра гэта я пісаў у папярэднім «Азбукі паліталогіі».

Алкагалізм як сродак адаптацыі

Не савецкаму чалавеку, у адрозненне ад прыгоннага сялянна, бегчы было куды. Для пратэсту нават у форме сыходу неабходна альтэрнатыва, якой будаўнік камунізму быў цалкам пазбаўлены. Пазбаўлены ён быў і крытэраў для незадаваленасці. Апошняя заўсёды адносна. Таму для фармавання незадаваленасці патрэбныя ўзоры, якія дазваляюць чалавеку суадносіць сапраўднае з жаданым. Адсюль «жалезная заслона». Без яе разбурэння была б немагчымая «*величайшая катастрофа XX века*». Рэкамендуем чытачам «НЧ» перагледзець фільм «Брыльянтавая рука». Ён якраз пра гэта.

Здольнасць беларуса трываць, калі меркаваць па шматлікіх анекдотах, — важная рыса нацыянальнага характару. Звернемся за тлумачэннем да сацыёлага Льва Гудкова: «Чаму гэта так важна, што трыванне становіцца адным з элементаў самаідэнтычнасці? Што гэта за такая ананімная сіла, якая дзейнічае з пастаяннымі высілкамі ды прымушае пакутаваць і пераносіць штосьці відавочна дрэннае? Гэта, зразумела, не надвор'е, не клімат. Гэта сацыяльна акалічныя арганізацыі жыцця, якія абарочваюцца ўсведамленнем сябе як аб'екта чужога і негатыўнага ўздзеяння, адмова ад уласнай волі. Вы разумеюць, што тут адбываецца інверсія негатыўных рысаў ва ўласныя пазітыўныя вартасці?»

Беларус у якасці «чалавека цяжківага» канчаткова сфармаваўся ва ўмовах прымусовай савецкай аднадушнасці. Пазбаўлены легітымнай магчымасці выяўляць незадаваленасць, ён у адказ на пагарэшныя свайго матэрыяльнага становішча тужэй зацягваў пояс. Гэта значыць, аддаваў перавагу не стратэгіям пратэсту і сыходу, а стратэгіі пасіўнай адаптацыі, якая зніжае асабістыя запыты. Але паніжэнне асабістых запытаў нават у форме бытавога рэчызму

— гэта прамы шлях да дэградацыі асобы.

Алкагалізацыя насельніцтва — толькі адзін з індыкатараў дэградацыі асобы. Крытычную норму, якая складае, па дадзеных Сусветнай арганізацыі аховы здароўя, 8 літраў чыстага алкаголю на сярэднястатыстычнага жыхара, беларусы даўно перасягнулі. Пракаментую сказанае афіцыйнай статыстыкай: «Продаж лікёра-гарэлачных вырабаў у 2009 годзе ў параўнанні з 2008-м павялічыўся на 14,4%, слабаалкагольных напояў — на 3,8%, піва — на 6,3%». Восем вам і рэакцыя на крызіс. І гэта пры росце рэальных прыбыткаў у крызісным 2009 годзе ўсяго толькі на 2,9%!

Незадаваленасць, як любіў падкрэсліваць класік рускай сацыялогіі Юрый Левада, — «найбольш распаўсюджаны і найменш вызначаны від сацыяльных настрояў». Незадаваленасць «чалавека цяжківага» айчыннага ўзору накіравана як бы на ўсіх (ад уласнага становішча да галоўнага начальніка), але ў той жа час практычна не накіраваная нікуды. Такі тып незадаваленасці ў сацыялогіі прынята называць «дыфузным». Ён не ўяўляе пагрозы для ўлады, а, наадварот, служыць важным элементам захавання палітычнага status quo.

Ад любові да нянавісці...

Чэрвеньскае апытанне НІСЭПД зафіксавала своеасаблівую ракіроўку на электаральнай дошцы: колькасць беларусаў, якія давяраюць «адзінаму палітыку» (АП), склала 33,6%, а тых, хто не давярае, — 53,8%. У снежні вынік быў адваротны: 55,0 і 34,1%. Колькасвая змена — у наяўнасці, а як наконт якаснай? Альтэрнатывай дыфузнай незадаваленасці з'яўляецца палітычны ўдзел, гатоўнасць узяць на сябе адказнасць за становішча ў краіне. Які працэнт палітычных дэзерціраў (якія пакінулі ранейшую «большасць», быццам пацукі карабель, што тоне) гатовыя да такой адказнасці? Цікавае пытанне, пагадзіцеся.

Зноў звярнуся па дапамогу да класіка расійскай сацыялогіі: «Настроі ўсеагульнай і дыфузнай незадаваленасці — абавязковы прадукт усякай «эпохі перамен», калі традыцыйныя рамкі існавання падарваныя, а новыя арыентацыі смутныя, сродкі для іх рэалізацыі адсутнічаюць, ілюзіі руйнуюцца і г. д.». У чым на сённяшні дзень палягае невыразнасць новых арыентацый? Для мяне асабіста — у глыбіні трансфармацыі, на якую здольныя палітычныя дэзерціры.

Тут напрашваецца каментар. Няроўнасць, якая разумеецца як парушэнне прынцыпу справядлівасці, спараджае незадаваленасць. Гэта натуральна. Аднак услед за нямецкім палітолагам Ральфам Дарэндорфам неабходна адрозніваць няроўнасць забеспячэння і няроўнасць правоў. Тыповага прадстаўніка беларускай «большасці» праблема няроўнасці правоў не турбуе. Яна яму аб'якавая. Ён цалкам згодны з АП у тым, што «*подлинная демократия — это гарантированный государством уровень жизни*».

Сёння такіх гарантый дзяржава выдаць яму не ў стане. Адсюль рост дыфузнай незадаваленасці, у тым ліку і незадаваленасці самім АП. Але ці здольная гэта незадаваленасць перайсці з пэўнай асобы на аўтарытарную палітычную мадэль, канкрэтнай асобай створаную?

Апошнія апытанне НІСЭПД адназначнага адказу на гэта пытанне не дало. З аднаго боку, падзенне рэйтынгаў АП (электаральнага і даверу) суправаджалася ракіроўкай колькасці прыхільнікаў і апанентаў курсу развіцця краіны: колькасць першых са снежня па чэрвень скарацілася з 54,2 да 26,1%, колькасць другіх павялічылася з 32,2 да 61,8%. Але, з іншага боку, сіметрычнага росту рэйтыngu даверу апазіцыйных партый не здарылася: снежань — 16,3%, чэрвень — 20,1%.

Беларусы, хоць і не ўхваляюць курс развіцця краіны, тым не менш не спыняюцца прылічваць сябе да апазіцыі. У чэрвені на пытанне: «Ці лічыце Вы сябе ў апазіцыі да цяперашняй улады?» стануць адказ далі 25,8% рэспандэнтаў, адмоўны — 60,3%. Не адзначаецца і прыкметнага росту пратэстных настрояў. Дэкларуюць сваю гатоўнасць прымаць удзел у мітынгх і пікетах сёння 16%. Гэта ўсяго толькі на 1 працэнтны пункт больш, чым у спрыяльным 2006 годзе адразу пасля заканчэння прэзідэнцкіх выбараў.

Ад любові да нянавісці, як вядома, ляжыць дыстанцыя ў адзін крок. Пераходы падобнага кшталту называюць інверсійнымі. Класічны прыклад такога пераходу беларусы мелі магчымасць назіраць на прыкладзе стаўлення рускіх да Барыса Ельцына. Інверсія не прадугледжвае паўтонаў. Той, хто яшчэ ўчора быў увасабленнем добра, пачынае ўспрымацца як абсалютнае зло. Зразумела, што такая перацэнка прыроды чалавека не змяняе, таму апошнія і канчатковая перамога над Злом апынаецца толькі чарговым звяном інверсійнага ланцуга.

15 ЛІПЕНЯ, ПЯТНІЦА

06.00, 07.00, 08.00, 09.00, 12.00 (з сурдаперакладам), 15.00, 19.00, 00.10 Навіны. 06.05, 07.10, 08.15 «Добрай раніцы, Беларусь!».

13.10 «Кантрольны закуп». 13.45 «Модны прысуд». 14.50 «Зразумець. Прабачыць».

06.00, 06.30, 07.00, 07.30, 08.00, 08.30, 09.00, 11.00, 13.00, 16.00, 18.00, 20.30 Навіны. 06.05 АНТ прадстаўляе: «Наша раніца».

06.00, 07.30, 10.30, 13.30, 16.30, 19.30, 22.30 «24 гадзіны». 06.10 «Міншчына».

16 ЛІПЕНЯ, СУБОТА

07.00 Існасць. 07.25 «Добрай раніцы, Беларусь!». 09.00, 12.00, 15.00, 19.00 Навіны.

18.50 Фільм «Міс Петыгру жыве сённяшнім днём». 20.30 Навіны.

07.00 «Суботняя раніца». 08.00, 09.00 Навіны. 09.05 Серыял «Мая выдатная няня».

07.00 Мультыплікацыйныя фільмы. 07.40 «Сапраўдная гісторыя».

06.20 Прыгоды Агента 007. Баявік «Шаравая маланка» (Вялікабрытанія).

07.00 ЛАДная раніца. 08.00 Тэлебарометр. 08.05 Серыял «Ты маё жыццё».

07.00 «Раніца Расіі». 09.15 «Прамы эфір». 10.10 «Мой срэбны шар. Аляксей Кавуноў».

19.50 Навіны - Беларусь. 20.00 Весці. 20.30 «Юрмала». Фэст гумарыстычных праграм.

09.30, 13.45 Ралі рэйд. «Шаўковы шлях». Дзень 5-ы. 09.45, 14.00, 14.55, 00.25 Веласпорт.

07.00 Аб'екты. 07.25 «Чароўнае дрэва», серыял: 6 серыя. 07.55 «Гняздо», серыял: 7 серыя.

17 ЛІПЕНЯ, НАДЗЕЛЯ

06.40 Фільм - казка. «Пітэр Пен» («Беларусьфільм»). 1-я і 2-я серыі.

09.00, 12.00, 15.00, 19.00 Навіны.

09.10 «Арсенал». Праграма пра войска.

09.40 «Зброя». Цыкл дак. фільмаў.

09.55 Фартыфікацыя.

10.40 Відэафільм «Суцэльнасць слонімскай душы» цыкла «Зямля беларуская».

10.55 Серыял па выходных. Меладрама «Спраба Веры» (Расія). Заклучная серыя.

12.15 Залатая калекцыя савецкага кінематографа. Камедыя «Самая абаяльная і прывабная» (СССР).

13.50 Сінематэка.

14.35 Зямельнае пытанне.

15.15 Навіны рэгіёна.

15.35 Дац. цыкл «Зорнае жыццё» (Украіна). Фільм «Браты і сёстры зорак».

16.20 Прыгодніцкі сямейны фільм (ЗША).

18.10 Суперлато.

19.20 Молодзевая фантастычная камедыя «Пацалунск скрозь сцяну» (Расія).

21.00 У цэнтры ўвагі.

21.55 Гістарычная меладрама «Забароненае каханне» (Вялікабрытанія).

07.00 Мультиплікацыйныя фільмы.

07.25 «Я-вандроўца».

07.50 «Кіно»: «Дом Вялікай Матулі». 2000 г.

09.30 «Аўтапанарама».

10.00 «Відавочца прадстаўляе: самае смешнае».

10.50 «Вялікі сьняданак».

11.30 «Салдаты. Дэмбель непазбежны!» Серыял.

13.25 «Добры дзень, доктар!».

14.00 «Залатая калекцыя»: «Сем старых і адна дзяўчына». СССР, 1969г.

15.35 Ток-шоў «Лёс» з доктарам Зміцерам Сайковым.

16.30 «24 гадзіны».

16.50 Прэм'ера! «Геніяльны шпік».

17.45 Канцэрт Міхаіла Задорнава.

19.00 «Аўтапанарама».

19.30 «Тыдзень». Інфармацыйна-аналітычная праграма.

20.40 «Фільм тыдня»: «Стромкі тататка». Францыя, 2008 г.

22.30 «Прафесійны бокс». Віталь Клічко - Сэмюэль Пітэр.

23.35 «Арт-хаўс»: «Ноч на зямлі». ЗША - Германія - Францыя - Японія - Вялікабрытанія, 1991 г.

15.25 Серыял «Маргоша» (Расія).

19.00 Прыгоды Агента 007. Баявік «Голд-фінгер» (Вялікабрытанія).

21.00 «Спортлато 5 з 36».

21.05 КЕНО.

21.10 «Навіны надвор'я».

21.40 Гістарычны блокбастар «Аляксандр» (ЗША).

00.35 Культпрасвет.

07.00 «Пажар». 2010 г.

09.20 «Хронікі здрады». 2010 г.

11.00 Весці.

11.15 «Сам сабе рэжысёр».

12.05 «З новай хатай!». Ідзі для вас.

12.20 «Уся Расія».

12.35 «Душачка».

14.00 Весці.

14.15 «Смехопанарама Яўгенія Петрасяна».

14.50 «Рамантыка раманса».

15.50 «Інакенцій Смактуноўскі супраць князя Мышкіна». Дакументальны фільм.

16.45 «Чалавек без твару. Пенькоўскі».

18.05 «Смяццэ дэвалуцыя». Гумарыстычная праграма.

20.00 Весці.

20.35 Прэм'ера. «Я шчаслівая!». 2010 г.

22.25 1/4 фіналу першай лігі «КВЗ».

14.10 Дэтэктывы серыял «Знакі лёсу».

15.40 «Развод па-руску».

16.30 «Следства вялі...».

17.20 «І зноў добры дзень!».

18.10 Прэм'ера. Дэтэктывы серыял «УГРО».

19.00 Сёння.

19.20 Прэм'ера. Дэтэктывы серыял «УГРО».

20.15 «Чыстасардэчнае прызнанне».

21.45 Прэм'ера. «Маё апошняе першае каханне».

23.20 «Гульня».

00.10 «Пакаранне. Руская турма ўчора і сёння».

09.30 Ралі рэйд. «Шаўковы шлях». Дзень 7-ы.

09.45 Аўтаспорт. Чэмпіят свету ў класе «Турынг». Кваліфікацыя.

10.15 Плаванне. Чэмпіят свету. Сінхронныя скачкі ў ваду. 10 м. Мужчыны. Папярэдняя спаборніцтва (Шанхай, Кітай).

11.00 Аўтаспорт. Чэмпіят свету ў класе «Турынг». Warm-up (Вялікабрытанія).

11.30 Плаванне. Чэмпіят свету. Сінхронныя скачкі ў ваду. 1 м. Жанчыны. Папярэдняя спаборніцтва (Шанхай, Кітай).

12.00 Плаванне. Чэмпіят свету. Сінхронныя скачкі ў ваду. 10 м. Мужчыны. Фінал (Шанхай, Кітай).

13.45 Аўтаспорт. Чэмпіят свету ў класе «Турынг».

14.45 Аўтаспорт. Аўта ГП. Гонка 2-я.

15.25, 23.45 Веласпорт. Нацыянальны тур. «Тур дэ Франс».

18.45 Аўтаспорт. Чэмпіят свету ў класе «Турынг».

19.30 Лёгка атлетка. Чэмпіят Еўропы да 23 гадоў.

21.15 Футбол. Кубак свету. Жанчыны. Часопіс.

21.45 Футбол. Кубак свету. Жанчыны. Германія. Фінал.

23.50 Мотаспартовы часопіс.

01.00 Ралі. Ралійная серыя IRC. Агляд.

01.30 Лёгка атлетка. Чэмпіят Еўропы да 23 гадоў.

02.00 Ралі рэйд. «Шаўковы шлях». Дзень 7-ы.

02.15 Мотаспартовы часопіс.

07.00 Аб'ектыву.

07.15 «Загадкі Мэрдака», дэтэктывы серыял: 20 серыя.

08.00 Калыханка для самых маленькіх.

08.30 Рэпартэр.

09.00 Еўропа сёння.

09.25 «Афіцэры», дэтэктывы серыял: 7 серыя.

10.15 Кулінарныя падарожжы Робэрта Макловіча.

10.40 Беларускія лёсы: «Гастарбайтэр», рэпартаж, рэж. Сяргей Ісакаў, 2009 г., Беларусь.

11.10 Госць «Белсату».

11.30 «Край светлых мрояў», дак. фільм, рэж. Юрый Гарулёў, 2008 г., Польшча.

12.25 «дэальны жыхар», трылер, рэж. Даг Кэмпбэл, 1999 г., ЗША.

13.55 Еўропа сёння (тэлечасопіс каналу «Нямецкая хваля»).

14.25 «Рэвалюцыя», дак. фільм, 2007 г.

15.20 «Костка» (Pestka), маст. фільм, рэж. Крыстына Янда, 1995 г., Польшча.

17.00 Прыватная калекцыя (агляд культурных падзеяў).

17.25 «Час гонару», серыял: 38 серыя.

18.15 Чаму дэмакратыя? 7 серыя: «Жалезная лэдзі Ліберы».

19.05 Басанож па свеце (спазнаваўчая праграма).

19.35 Калыханка для самых маленькіх.

19.40 Англійская для дзяцей.

19.50 На колах (аўтамабільны тэлечасопіс каналу «Нямецкая хваля»).

20.20 Вагон.

20.25 Без рэтушы: «Рок назаўжды», дак. фільм, 2008 г., Беларусь: ч. 2.

21.00 Тыдзень у «Аб'ектыве».

21.30 Эксперт (інфармацыйна-аналітычная праграма).

21.50 Фільматэка майстроў: «Дэраў», біяграфічная драма, рэж. Джон Дэйвід Коўлз, 1991 г., ЗША.

23.30 «Калыханка» ад Сашы і Сірожы (сатырычная праграма).

23.40 Тыдзень у «Аб'ектыве».

07.00 «Нядзельная раніца».

08.00, 09.00 Нашы навіны.

09.05 Нядзельная пропаведзь.

09.20 «Мая выдатная няня».

09.55 «Шалалупныя нататкі».

10.15 Пакуль усе дома.

11.15 «Фазэнда».

11.50 «Залатое цяля».

15.00 Прэм'ера. «Бітвы спадчыннікаў».

16.00 Нашы навіны (з субтытрамі).

16.15 Навіны спорту.

16.20 Нядзельны «Ералаш».

16.35 «КВЗ». Прэм'ер-ліга.

18.10 «Пры загадкавых акалічнасцях».

20.00 Контуры.

21.05 «Вялікая розніца». Лепшае.

22.10 Брус Уіліс у фільме «16 кварталаў».

23.55 «Yesterday live».

06.55 Прыгоды Агента 007. Баявік «Голд-фінгер» (Вялікабрытанія).

08.45 «Правы чалавека». Аўтарская праграма Яўгенія Новікава.

09.00 Мір вашаму дому.

09.10 Гаспадар.

09.40 Фантастычны трылер «Кодар» (ЗША).

11.20 «Халі-галі». Скетч-шоў.

11.40 Тэлебарометр.

11.45 Нашы тэсты.

12.20 Рэальны свет.

12.50 Камедыяны серыял «Страхоцце Бэці-3» (ЗША).

13.40 «Жарсці па культуры».

14.20 «Магія раяля». Музычны форум.

07.40 Дзіцячая раніца на НТБ-Беларусь. Мультифільм «Страказа і мурашка», «Ох і Ах».

08.00 Сёння.

08.20 «Авіатары».

08.50 «Іх норавы».

09.25 «Ядзім дома!».

10.00 Сёння.

10.20 «Жывуць жа людзі!».

10.50 Прэм'ера. «Пальмыяны матор краіны» з дакументальнага цыклу «Уласны гонар».

11.35 «Дачны адказ».

12.35 «Хвацкія 90-я».

13.00 Сёння.

13.20 «Справа цёмная». Гістарычны дэтэктыв з Веніямінам Смехавым. «Таямніца згубы Валера Чкалова».

Шаноўныя чытачы!

На жаль, газеты «Новы час» немагчыма набыць у шапіках або крамах. Няма нас і ў дзяржаўнай сістэме распаўсюду Белпошты. Але можна падпісацца на «Новы час» і кожны тыдзень атрымліваць газету.

Падпісацца магчыма на любую колькасць месяцаў, аформішы банкаўскі ці паштовы перавод і накіраваўшы копію плацежнага дакументу на адрас рэдакцыі. (Глядзіце ўзоры квітанцый). Нашы рэквізцы: **рагунак 3012741108019 у аддзяленні №539 ОАО «Белінвестбанка», код банка 153100739. Адрас банка: 220004, Мінск, вул. Калектарная, 11. Адрас рэдакцыі: 220113, Мінск, вул. Мележа, 1, офіс 1234.**

Акрамя таго падпісацца можна ў нашых рэгіянальных прадстаўнікоў:
Магілёў: (8 029) 604 34 57, Юрый;
Мінск: (8 029) 178 31 68, Вольга;
Бабруйск: (8029) 628 75 01, Вольга
Слуцк 8 044 755 66 48 Марына

Паважаныя чытачы!

Падпісны кошт аднаго нумара газеты 750 руб. аднаго месяца — 3000 руб.

«Новы час» запрашае да супрацоўніцтва распаўсюджвальнікаў газеты ва ўсіх рэгіёнах Беларусі.
Даведка па тэл: (8 029) 651 21 12.

Для тых, хто прымае рашэнні!

НОВЫ ЧАС

www.novychas.org

ф. ПС 112

БЕЛПОЧТА

ЭЛЕКТРОННЫЙ ДЕНЕЖНЫЙ ПЕРЕВОД

ВЫРУЧКА НАЛОЖЕННЫЙ ПЛАТЕЖ № _____ (вход, по карте отправки)

(сумма цифрами) _____ (сумма прописью)

ПОЛУЧАТЕЛЬ _____ Г-та «Новы час», р/с 3012741108019 отд. №539 ОАО «Белінвестбанк», код 153100739, УНН 190790926

КУДА _____ 220004, г. Мінск, ул. Коллектарная, 11
_____ (почтовый код, адрес получателя, телефон)

ОТПРАВИТЕЛЬ _____ (почтовый код, адрес отправителя, телефон)

АДРЕС _____

Доставка уведомление простое заказное электронное

_____ (назначение платежа)

_____ (письменное сообщение)

Отметки отделения почтовой связи места приема:
(почтовый код, оттиск контрольно-переводной печати, кол. шт.)
№ перевода по ф. 5 _____
Время приема _____ ч. _____ мин.
Подпись _____

КВИТАНЦИЯ

ЧИУП «Час навінаў»
(получатель платежа)

отд. №539 ОАО «Белінвестбанк»
(наименование банка)

Счет получателя 3012741108019 Лицевой счет Код 739

УНП* 190790926

_____ (фамилия, имя, отчество, адрес)

Вид платежа	Дата	Сумма
Период подписки указывает абонент		
Плательщик		
	Пеня	
Кассир	Всего	

▶ ПРАВАКАЦЫЯ

АМІНА — ПРАЕКТ «МАСАДА»?

Алег НОВІКАЎ

Каб дыскрэдытаваць палітычныя рухі, сакрэтныя службы пачынаюць ствараць фальшывыя блогі лесбіянак і гомасэксуалістаў.

Цяжка нават уявіць, якой вялікай была радасць актывістаў руху сэксуальных меншасцяў па ўсім свеце, калі неяк, блукаючы па сацыяльных сетках, яны наткнуліся на акаўнт «A Gay Girl in Damascus». Яго вяла нейкая Аміна. Аўтарка сцвярджала, што яна жыве ў Дамаску і з'яўляецца заўзятым прыхільнікам альтэрнатывыўнай сэксуальнай арыентацыі... Усе арабскія геі і лесбіянікі былі ў захапленні ад гераізму дзяўчынкі. Вядома, што Сірыя — краіна кансерватыўная, дзе падобныя паводзіны не вітаюцца.

На гэтым сюрпрызы не скончыліся. Аміна так ярка і адкрыта апісвала свае раманы і флірты, што хутка падзяліла арабскую супольнасць LGBT (абрэвіятура ад англ.: лесбіянікі, геі, бісэксуалы, трансвестыты) на дзве фракцыі. Першыя казалі, што Аміна — актывіст руху. Трэба смела, як яна, ісці ў народ і пазіцыянаваць сябе як прадстаўніца іншай сэксуальнай арыентацыі. Другія, наадварот, заклікалі Аміну паводзіць сябе больш сціпла, прынамсі не выкладаць у сеціва апісанне эратычных сцэн, каб не наклікаць гнеў рэтраградаў на субкультуру. Аднак у выніку ўсё закончылася пшыкам: высветлілася, што ніякай Аміны не існуе.

Амінай была сям'я амерыканцаў Тома і Брыты МакМастэраў, якія жывуць у Шатландыі. Нейка парачка, па іх словах, вырашыла пазабавіцца і стварыла той правакацыйны блог. МакМастэры нават не ведалі магчымых наступстваў свайго прыколу. Аміна хутка стала сімвалам руху за сэксуальную эмансцыпаванасць на Усходзе. Тое, што на выхадзе смелая лесбіянка аказалася фантомам, нанесла ўдар па рэпутацыі сяброў LGBT. Нядзіўна, што на адрас МакМастэраў паступаюць пагрозы, у тым ліку і фізічнай расправы. Сярод абураных ёсць і тыя, каго Аміна паспела закахаць у сябе. Яна вяла вельмі актыўную амурную перапіску і нават прызначала спатканні.

Але гэта яшчэ кветачкі. Ёсць думка, што МакМастэры дзейнічалі ў рамках нейкага канс-

піратываўнага плану з глабальнай мэтай. Самі стваральнікі Аміны, сапраўды, вельмі не паслядоўна тлумачаць матывы, якія падштурхнулі іх завесці блог.

Спачатку Том МакМастэр казаў пра тое, што хацеў проста папрыкалвацца. Пазней у інтэрв'ю выданню «Guardian» Том адзначыў, што Аміна была для яго спробай напісання мяккай эратычнай прозы. Далей больш. Падчас спаткання з журналістам BBC Том раптам прызнаецца, што папросту хацеў данесці да публікі свае погляды

на палітыку. Аказалася, каб цябе заўважылі, трэба прыкінуцца сірыйскай лесбіянкай.

Пакуль МакМастэр бльгаецца ў матывах, публіка ўважліва аналізуе архіў запісаў Аміны і знаходзіць там шмат падазронага.

Напрыклад, назіральнікаў інтэрыгуе маштаб эпістальнай творчасці Аміны. Яна ўмудралася не толькі весці інтэрнэт-дзённік, але і фліртаваць на шматлікіх жаночых форумах, каментавалі палітычныя падзеі і г.д. Пры гэтым не проста нешта крэм-

заць, а рабіць гэта на дастаткова высокім літаратурным узроўні. Адкуль такі талент у былога амерыканскага вайскоўца (Том МакМастэр служыў у войсках ЗША). Гэта стварае глебу для версіі пра тое, што МакМастэры — падстаўныя пешкі. На самай справе Аміна — прадукт большай колькасці людзей, аб'яднаных у рамках нейкай арганізацыі.

Арабскія актывісты LGBT мяркуюць, што такой арганізацыяй цалкам мог быць славуці ізраільскі «Масад». Як вядома, афіцыйны Тэль-Авіў не ў вялікім захапленні ад пераменаў у арабскіх краінах, якія стварылі мноства геапалітычных рызыкаў. У тым ліку шмат каму не падабаецца змена іміджу арабскага свету. Цяпер гэты рэгіён некаторыя эксперты нават называюць галоўнай лабараторыяй тэорыі дэмакратыі ў XXI стагоддзі. Рост сімпатыяў да арабаў вядзе да змены стаўлення Захаду ў палесцінскім пытанні. Усё часцей кажуць пра неабходнасць стварэння нармальнай палесцінскай дзяржавы, пра вывад ізраільскіх каланістаў. Адсюль узнікае лагічная патрэба дыскрэдытацыі новых грамадскіх рухаў у краінах Магрыбу. Менавіта адсюль, быццам, і растуць ногі праекту «Аміна».

На карысць такой версіі, па словах некаторых сайтаў, кажа тое, што Аміна ў рамках свайго блогу актыўна абараняла тэзіс пра тое, што апошняя хваля рэвалюцыяў у арабскіх краінах ёсць, па вялікаму рахунку, справа рук мясцовых геяў і лесбіянак. Адначасова Аміна стала агучвала старыя антысеміцкія міфы. Напрыклад, шмат распавядала пра палітычныя погляды адной са сваіх сябровак. Тая вельмі абураная падзеямі 11 верасня 2001 года і не хавае свайго адмоўнага стаўлення да Бен Ладэна і ісламскіх фундаменталістаў.

Аднак пры гэтым лічыць, што ва ўсім вінаватыя самі амерыканцы, якія дапусцілі да ўлады масонаў і яўрэяў.

У чытача, які не вельмі арыентуецца ў палітыцы, складвалася думка пра тое, што за «арабскай вясной» (так называюць апошнія падзеі ў рэгіёне) стаяць геі-антысеміты. Увогуле, абсалютная большасць палітычных каментароў Аміны прысвечана агульнаму становішчу на Блізкім Усходзе. Адсюль вядучы арабскі LGBT блог «Gay Middle East» робіць выснову, што стваральнікі Аміны праводзілі мэтанакіраваную палітычную кампанію.

Увогуле, «Gay Middle East», які першым высунуў версію, што ніякай Аміны не існуе, таксама пацярпеў за свае крокі. У інтэрнэце адразу з'явілася інфармацыя пра тое, што яго стваральнікі некалькі разоў звязаны з Ізраілем. Тэма кантактаў з Ізраілем вельмі небяспечная ў шматлікіх арабскіх краінах. Мясцовыя крымінальныя кодэксы ўтрымліваюць спецыяльныя артыкулы, якія караюць за кантакты з сійністамі. Формы пакарання могуць быць розныя: ад турмы да смяротнага прысуду.

Сыходзячы з гэтага «Gay Middle East» заявіў, што ізраільскія спецслужбы наўмысна ставяць пад удар усю LGBT-тусоўку на Усходзе. З іншага боку, выкрыццё Аміны і так стварыла падставу для іх пераследу. Усе, хто кантактаваў у сеціве з Амінай, у вачах арабскіх спецслужбаў цяпер з'яўляюцца асобамі, якія падзараюцца ў стаўленні з патэнцыйнымі агентамі ізраільскай выведкі. Як піша нямецкае выданне «Junge World», зараз сярод сірыйцаў, які «зафрэндзілі» Аміну, назіраецца вялікая паніка і жах наконце магчымага выкліку ў адпаведныя органы. Некаторыя з фрэндаў Аміны нават сьпілі ў падполле.

▼ ЯНЫ ПРА НАС: ЗАМЕЖНАЯ ПРЭСА ПРА БЕЛАРУСЬ

У спробе справіцца з шырокім эканамічным крызісам, Аляксандр Лукашэнка забараніў замежным кіроўцам адплачваць паліва беларускімі рублямі — зараз яны абавязаны плаціць валютай. Усе меры вельмі моцна нагадваюць апошнія дні існавання Савецкага Саюза і першую хаатычную пяцігодку эры посткамунізму. Яшчэ адна нагода наведаць Беларусь турыстам, што настальгуюць. А для беларусаў — працяг эканамічнага кашмару Лукашэнкі.

«The Financial Times» (Вялікабрытанія)

Яшчэ ў сакавіку жыхары краіны адзначалі, што пасля прэзідэнцкіх выбараў у снежні мінулага года іх «эканамічнае становішча» пагор-

шылася. Зараз жа падзенне дабрабыту можна ахарактарызаваць як «сапраўдны абвал».

«Deutsche Welle» (Германія)

На што ў рэальнасці различае беларускі лідар, можна толькі здагадавацца. Пасля двухмесячнай стагнацыі валютнага рынку беларускія ўлады працягваюць настойваць, што ўсталяваны курс долара ў раёне 5000 рублёў з'яўляецца «адзіным і раўнаважным», адмаўляючы патрэбу любых валютных інтэрвенцый для падтрымання гэтага курсу. Шчыра кажучы, уліваць у фінансавы рынак Беларусі па-ранейшаму няма чаго. Першы транш крэдыту антыкрызіснага фонду ЕўрАзЭС памерам у 800

мільёнаў долараў у Мінск паступіў, аднак, як сцвярджаюць у Саўміне, гэтыя грошы будуць залічаныя ў золатавалютныя рэзервы краіны. А гэта значыць, што для простых беларусаў долар будзе па-ранейшаму недаступны, затое валютчыкаў і надалей чакаюць добрыя часы.

«Республика» (Казахстан)

Канфрантацыя паміж Захадам і Беларуссю заканчваецца. Чыннікам гэтаму паслужыла заява прэзідэнта Аляксандра Лукашэнкі пра тое, што апазіцыйныя дзеячы, верагодна, будуць выпушчаны з турмы. Той факт, што ў дачыненні да Беларусі не ўведзены сур'ёзныя эканамічныя санкцыі, сведчыць пра тое, што заходнія сталіцы не

сталі ў імя фасадных каштоўнасцяў ахвяраваць геапалітычнымі інтарэсамі. А геапалітычны інтарэс палягае ў тым, каб не дазваляць занадта моцнага дрэйфу Беларусі ў расійскую арбіту ўплыву.

«Regnum» (Расія)

Аплдысменты ў Мінску зараз забаронены. Лукашэнка гоняць са сцэны, што зусім не падобна на «бурныя, працяглыя», памятнаы нам па савецкіх часах. Патрыятычную авацыю бацьку сёння ладзіць адзін Пракопаву са сваім простым народам у колькасці двух-трох штук, і выглядае гэта так сумна, што зноў прыхоплівае сэрца і баліць душа.

«Грани» (Расія)

▶ СПОРТ

У ФУТБОЛА ЖАНОЧАЯ БУДУЧЫНЯ

Алег НОВІКАУ

Чэмпіят свету па футболе сярод жанчын, які праходзіць у Германіі, лічаць рубежным у гісторыі жаночага футбалу.

Тое, што адбываецца зараз у Германіі, вельмі сімвалічна. Жаночы футбол у гэтай краіне забаранялі найчасцей. Спачатку нацыянальна-сацыялісты. Пасля вайны — кансерватары. У 1955 годзе, праз год пасля таго, як немцы сталі чэмпіёнамі свету па футболе, жаночыя клубы рашэннем федэрацыі распустілі. На рашэнне паўплываў менавіта трыумф нацыянальнай зборнай. Лідары ФРГ лічылі перамогу футбалістаў фактарам адраджэння нямецкай мужчынскай годнасці, якую прынізілі ў 1945-м. Каб не ўзнікала супярэчнасцяў, жаночы футбол вырашылі паставіць па-за законам. У дадатак гэта адпавядала грамадскаму разуменню ролі жанчыны: «Kinder, Küche, Kirche».

Забарону знялі праз 4 гады. Федэрацыя жаночага футбалу заснавалі толькі ў 1970 годзе (мужчынская існае з 1900-га), пасля таго, як сацыял-дэмакратычны канцлер Вілі Бранд дамогся папраўкі ў Асноўны закон, які забараняў палавую дыскрымінацыю. У 1982 годзе паўстала першая нацыянальная зборная ФРГ.

Падобны шлях жаночы футбол прайшоў ва ўсёй Еўропе. На пачатку ХХ стагоддзя ў асяродку брытанскіх дактароў узнікла тэорыя, якую пазней назвалі «англійская хвароба». Яе аўтары сцвярджалі, што скокі на футбольным полі і ўдары мяча могуць нанесці шкоду жаночым палавым органам. Акрамя таго, лічылася, што дэфіце ў майках і трусах шкодзіць эстэтычнай прыродзе кабет. Казалі, што футбол ператварае жанчыну ў мужчыну, разбурае яе мацярынскія пачуцці. У 1953 годзе з'явілася кніга галандскага псіхалага Фрэдэрыка Бейтэндэйка (Friderik J. J. Buytendijk) «Футбол. Псіхалагічнае вывучэнне вырашальнай ролі». Аўтар даводзіў, што гульня ў мяч — гэта праява «мужчынскай агрэсіі» супраць «жаночай адаптацыі».

Нават калі на хвалі руху 1968 года пачалася эмансипацыя жанчыны, старыя ўстаноўкі захаваліся. Так, спачатку футбольныя матчы з удзелам жанчын цягнуліся 70, а не 90 хвілін. Быў прыдуман спецыяльны жаночы футбольны мяч, больш лёгкі за той, які ганюць мужчыны. Футбалістам нават было дазволена гуляць рукою. Лічылася, што такім чынам спартсменка можа перастрахавацца ад удару мяча ў твар, каб той не папсаваў жаночую прыгажосць. Нарэшце, правілы патрабавалі, каб сезон жаночых футбольных гульняў пачынаўся ў сакавіку і заканчваўся ў кастрычніку. Прычына? «Зіма — гэта цяжкі час для слабага жаночага арганізму», — гаварылася ў памятку адной з еўрапейскіх футбольных асацыяцый.

Цікава, што дыскрымінацыя жаночага футбалу мела месца толькі на прагрэсіўным Захадзе. У савецкім блоку да гэтага віду спор-

ту ставіліся дастаткова спакойна. У той жа ГДР забавка не вельмі віталася, аднак ніхто не забараняў юным фрау ганяць мяч. Магчыма, з-за таго, што ў камуністаў былі іншыя ўяўленні пра ролі жанчыны, якая мела права і боршч варыць, і трактарам руліць, і адпор імперыялістам даць. А ў Паўночнай Карэі жаночы футбол увогуле з'яўляецца амаль дзяржаўным відам спорту.

Поспехі жаночага футбалу ў апошнія гады (першы чэмпіят па футболе сярод жанчын адбыўся толькі ў 1991 годзе ў Пекіне) відавочныя. Аднак узніклі новыя выклікі. Грамадства паступова пагадзілася з фактам існавання жаночага футбалу, аднак масавым відам спорту, спартовай рэлігіяй ён, відавочна, не стаў. Больш таго — вакол жаночага футбалу сфармаваліся новыя забавоны і стэрэатыпы.

«Мужчыны паважаюць жаночы футбол, аднак яны яго не вельмі жадаюць», — робіць рэзюме газета «Bild». Выданне піша, што для шматлікіх мужчын жаночы футбол, па вялікаму рахунку, гэта exhibition games — зратычныя здымкі арыгіналак ад спорту.

У дадатак чамусьці гэты від спорту лічыцца спортам лесбіянак, хаця ніякай статыстыкі на гэты конт ніколі ніхто не збіраў. На думку журналістаў, сітуацыя тлумачыцца вельмі проста. Гома-сексуалізм у жаночым футболе ніколі не падпадаў пад табу, у адрозненні ад мужчынскага.

Вялікі ўплыў на ўяўленні пра жаночы футбол як гульню другога гатунку аказвае культура балельшчыкаў. Быць футбольным фанатам у традыцыйным разуменні — значыць абавязкова напіцца напярэдадні або пасля гульні. Агрэсіўнасць на полі павінна адпавядаць агрэсіўнасці на трыбунах. Цяжка ўявіць жанчыну — аматара футбалу, якая даводзіць сябе да падобнай кандыцыі. Некаторыя ў гэтай сувязі нават кажуць, што жаночы і мужчынскі футбол — гэта розныя дысцыпліны. Для жаночага футбалу характэрныя больш камбінацый і дынамікі. У мужчынскім вітаецца сілавы стыль. Аднак чамусьці сапраўдным футболам лічыцца другі варыянт.

Так ці інакш, турніры футбалістаў пакуль не выклікаюць той ступені істэрыкі, якую зазвычай можна назіраць падчас Кубка свету або чэмпіянату Еўропы ў мужчынскім футболе.

Аднак усё мяняецца. Немцы шмат папрацавалі над тым, каб

надаць цяперашняму чэмпіянату свету ў ФРГ статус чагосьці вельмі важнага. На матчах нямецкай зборнай можна пабачыць першых асобаў дзяржавы, уключна з канцлерам Ангелай Меркель. Па вялікай колькасці рэкламы можна казаць пра інтарэс да чэмпіянату з боку спонсараў. Агтымізм унушаюць сацыялагічныя апытанні: 23 працэнты прыхільнікаў футбалу ў Германіі гатовыя глядзець жаночы футбол (на жаль, 40 працэнтаў рашуча супраць такой прапановы).

Ці ёсць нейкі шанс, што калінебудзь жаночыя матчы будуць збіраць такую аўдыторыю, як сустрэчы мужчынскіх зборных? Вялікае пытанне ў сувязі з тым, што 80 працэнтаў наведвальнікаў стадыёнаў — гэта мужчыны. Пакуль прапорцыя не пачне мяняцца, наўрад ці ў гэтай сферы адбудуцца сур'езныя змены. Па падліках, сярэдняя колькасць наведвальнікаў матчаў жаночай Бундэслігі — прыкладна 700 чалавек. У мужчынскай — каля 40 тысяч. З іншага боку, усе падставы для такой тэндэнцыі ёсць. Так, у ФРГ налічваецца каля мільёна футбалістаў. У ЗША пасля Кубка свету 1994 года ўзнік цэлы сегмент жаночага футбалу. Футбол сёння самы любімы жаночы від спорту ў Штатах.

Не дарма Fifa абвясціла, што «ў футбала жаночая будучыня». Аднак да гэтай будучыні, здаецца, далёка. Падчас турніру Федэрацыя ўзяла новыя правілы правэркі футбалістаў. Перад матчам спецыяльныя камісіі будуць глядзець, ці не спрабуе за жаночую каманду згуляць хлопец. Адрознаваць хто пабачыў тут правае саксізм. Атрымліваецца, што, у любым выпадку, мужчыны гуляюць у футбол лепш за жанчын.

Як тут ні прыслухацца да правакацыйнай ідэі групы спартывых гісторыкаў, якія выступаюць за тое, каб увогуле адмовіцца ад палавых забавонаў у футболе. Стары добры футбол не ведаў катэгорый «жаночы» і «мужчынскі». Таксама футбалісты не дзяліліся на юніёраў і дарослых. Летапісы апісваюць гульню ў мяч у старажытнай Англіі як забавку, у якой удзельнічалі ўсе, хто жадаў: дзеці, мужчыны, жанчыны, старыя. Магчыма, такія правілы захаваліся да нашых часоў, калі б не жорстка маральныя норавы Віктарыянскай Англіі. У той час шляхі жаночага і мужчынскага футбалу разышліся. Можа, час ім зноў перакрывацца?

▶ ПАЛІТЫКІ ТЫДНЯ

МАРСЕЛЬ ХОФ

Намеснік мэра аўстралійскага горада Сідней, Хоф вырашыла пашырыць значэнне слова «халакост», якое зараз ужываецца ў дачыненні да генацыду яўрэйскага народа ў часы нацыстаў. Па словах Хоф, існаваў таксама халакост аўстралійскіх тубільцаў, які праводзілі еўрапейцы. Менавіта з ініцыятывы Марсель гарадскі савет прыняў сенсацыйнае рашэнне, адпаведна якому забараняецца ўжыванне тэрміну «еўрапейскае прыбыццё» — так яшчэ ўчора называўся працэс каланізацыі Аўстраліі брытанцамі. З цяперашняга часу гэты працэс будзе называцца «інтэрвенцыя». «Трэба прызнаць, што мы не былі проста каланістамі, мы былі акупантамі», — заявіла Хоф. Яна таксама дадала, што не ведае іншага слова, якое так добра характарызуе феномен знішчэння тубільцаў еўрапейцамі акрамя «халакост», які, дарэчы, па яе словах, працягваецца. Сапраўды, працягласць жыцця аўстралійскіх тубільцаў адна з самых малых у свеце. Рашэнне сіднейскіх уладаў выклікала цікавую рэакцыю грамадства. Правая прэса сцвярджае, што абарыгены самі вінаватыя ў сваіх праблемах. Сярод іх шмат алкаголікаў і таксікамануў. Левая прэса, наадварот, кажа, што Хоф сваімі размовамі пра «акупацыю» гуляе на руку вугальным кампаніям, якія паклалі вока на тубільцыяў землі і думаюць, як ім выгнаць адтуль плямёны. Для гэтага прамыслоўцы лабіруюць закон аб перасяленні абарыгенаў з рэзервацыяў у гарады, дзе ім быццам гарантуюць выратаванне ад халакосты.

АЗАТ ПЕРУШАЎ

Казаскаму бізнэсмэну Перушаву ўлады даручылі важную місію. Ён будзе ствараць ілюзію існавання ў краіне двухпартыйнай сістэмы. Пра тое, што Назарбаеву трэба стварыць сабе спарынг-партнёра, пачалі шмат гаварыць пасля апошніх прэзідэнцкіх выбараў. Тая выбары апазіцыя байкавала, а альтэрнатыўныя кандыдаты, якіх удалося знайсці, былі відавочна падстаўнымі. Не дзіўна, што на Астану цісне Запад. У выніку вырашана, што наступны парламент будзе шматпартыйным. Новы закон дазволіць любой палітычнай партыі, якая заняла другое месца на выбарах, стаць парламенцкай, нават калі яна не пераадолее ўсталяваны 7-працэнтны выбарчы бар'ер. Нагадаем, што цяпер усе месцы ў парламенце належаць прэзідэнцкай партыі «Нур Атан». Другой партыяй у краіне лічыцца апазіцыйная сацыял-дэмакратычная партыя «Азат». Каб яна не трапіла ў парламент, і пачаўся кастынг на партыю канструктыўнай апазіцыі. Ёй стала партыя «Ак Жол», у кіраўніцтве якой адбыўся пераварот на карысць пераабранна старшыні, якім 2 ліпеня і стаў Перушаў. Ці кліне электарат на новыя хітрукі ўлады, будзе вядома ў наступным годзе, калі пройдуць парламенцкія выбары.

ВІКТАР ОРБАН

Прэм'ер-міністр Венгрыі Орбан — лідар правай кансерватыўнай партыі — правяіў сябе як заўзяты аматар Льва Троцкага. Венгерскі палітык пазычыў у «дэмана рэвалюцыі» ідэю працоўнай арміі. Такім чынам, адпаведна плану ўраду, сацыяльная дапамога па беспрацоўю будзе выдавацца на працягу трох месяцаў. Калі асоба не зможа за гэты час працаўладкавацца, яго чакае павестка ў спецыяльнае фармаванне. Гэта фармаванне будзе займацца будаўніцтвам аб'екта нацыянальнага значэння — стадыёну ў горадзе Дэбрэцэн. Натуральна, узнікае пытанне, што рабіць з тымі, хто жыве занадта далёка ад будоўлі? Выхад ёсць! Яны будуць жыць у спецыяльным лагеры каля Дэбрэцэна. Новая рэформа можа мець цікавыя наступствы ў сувязі з тым, што беспрацоўе ў Венгрыі носіць нацыянальны характар. Самая высокая квота беспрацоўных сярод цыган. У тое, што яны пагодзяцца на прафесію будаўніка, слаба верыцца. Усяго ў армію беспрацоўных можа быць мабілізавана каля 400 тысяч чалавек. Менавіта столькі венграў зараз жывуць на сацыяльна дапамогу.

▶ ТЭХНАЛОГІІ

САЦЫЯЛЬНЫ НЕРАТ

ЦІ МАГЧЫМАЯ ў БЕЛАРУСІ ФЭЙСБУК-РЭВАЛЮЦЫЯ?

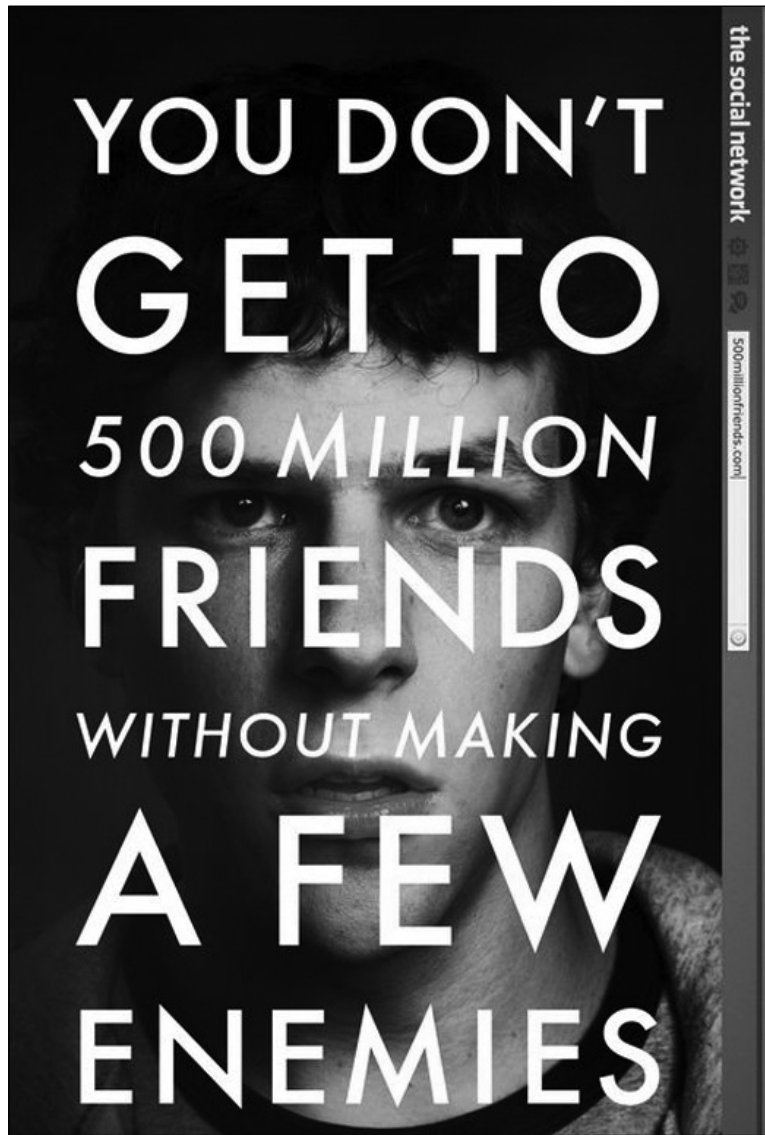
Марыя МАРТЫСЕВІЧ

Фрустрацыя беларускага грамадства, выкліканая жорсткім прыдушэннем мітыngu 19 снежня 2010 года, перайшла ў калектыўную дэпрэсію вясной, калі пачаліся суды над палітвязнямі і зацяжны валютны крызіс. Своеасаблівы выхад з гэтай дэпрэсіі быў прапанаваны ў пачатку чэрвеня маладымі карыстальнікамі сацыяльнай сеткі «ВКонтакте».

Беларускія настроі нязгоды займелі свой графік і месца («кожную сераду на цэнтральнай плошчы твайго гораду»), канцэпцыю («маўклівы пратэст і непраціўленне злому») і ўпершыню за апошнія 20 гадоў страцілі мінскую прапіску, стаўшы агульнанацыянальнымі. Журналісты ў захапленні — сацыяльныя сеткі за лічаных тыдні здзейснілі тое, чаго не змаглі дамагчыся некалькі пакаленняў апазіцыйных палітыкаў і іх тэхнолагаў... Ці мела б Беларусь (а да яе — Туніс, Егіпет, Лівія) такі цывільзацыйны шанец, калі б у не такім ужо ў далёкім 2003-м годзе аднаго здольнага студэнта Гарварда не пакрыўдзіла дзяўчына?

Мы селі на прыгарадны аўтобус, каб ехаць у Корал-Рыдж мол. Нас — чатыры дзяўчыны, і мы з розных кантынентаў. Пола — аргенцінка, Гада — егіпцянка, Аня (нягледзячы на імя) — немка, ну і я. Амерыканскія гарадскія аўтобусы — гэта такія домкі з казкі Шарля Пяро: таргані за вяровачку — дзверы і адчыняцца: па ўсім салоне працягнутыя драпы, спалучаныя з кабіннай кіроўцы. Прыкладна праз паўгадзіны язды і нам трэба, не праміргаўшы патрэбны прыпынак, прапраціць гэтую аперацыю. А праміргаць нескладана: універсітэцкі гарадок хутка заканчваецца, і паабал дарогі відаць нізкія ангары загарадных крамаў, рэстаран і сэрсвісаў. Самы вялікі ангар — наш: гандлёва-забаўляльны цэнтр для адпачынку і шопінгу аяванскіх фермераў, іх жонак і дзетак. Аня торгае за вяровачку.

Зусім не шопінг — прычына нашай сюды вылазкі. Мы не супадаем у густах — а некаторыя з нас і ў памерах з жонкамі аяванскіх фермераў, вопратка тут пераважна на спартовая, каб купіць нешта «гэткае» тутэйшыя дзяўчаты з прэтэнзіямі выпраўляюцца ў «Шыкага» — гэта ўсяго тры гадзіны язды па хайвэй, калі, канешне, гнаць 100 міляў (130 кіламетраў) на гадзіну — а яны так і ганяюць, нават рэйсавыя аўтобусы («Мэ, толькі дазволена хуткасць, мы — рэспектабельны перавозчык!»). Мы выйраліся ў мультыкінатэатр на прэм'еру «Сацыяльнай сеткі» Дэвіда Фінчара. Хоць, здаецца, і тут мы ў густах не супадаем: гледачоў у залі не больш за дзясятка. Мы ўладкоўваемся з напоямі ў крэслах-гайдалках, глядзім і гайдаемся.

Ад Гутэнберга да Цукерберга

Знаёмы публіцыст даў усяму працэсу развіцця сусветнага кнігадруку ёмкае азначэнне: ад Гутэнберга да Цукерберга. І ўшанаваны шэрагам узнагародаў фільм Фінчара толькі пацвярджае правамернасць згадваў другое прозвішча побач з першым. Матацкі фільм «Сацыяльная сетка» заснаваны на рэальных падзеях — а менавіта вынаходніцтве 20-гадовым студэнтам Гарварду Маркам Цукербергам першай сацыяльнай сеткі facebook.com.

Фільм зацікавіў нас кожную па-свойму. Аня ў інтэрнэце амаль адсутнічае. Яна перакананая, што скайп і электронная пошта дастаткова звязваюць яе з рэштай свету. Яна прыйшла на фільм, бо хоча ведаць у твар ворага сваёй прыватнасці. Гада — егіпецкая Фэйсбук-актывістка, ёй цікава зірнуць на тое, як ствараўся механізм любімай лялькі. Пола прыйшла на фільм як падшыты алкаголік на экскурсію па піўзаводзе: напярэдадні яна выдаліла свой акаўнт у ФБ, бо палічыла, што віртуальнае сумоўе забірае зашмат яе часу. Я зарэгістраваная ў Фэйсбуку, і тут, у ЗША, усё актыўней зазіраю на сваю старонку: у сацыяльнай сетцы прасцей падтрымліваць сувязь як з пакінутай на час радзімай, так і з новымі англамоўнымі сябрамі. Я прыйшла на фільм пад уражаннем ад «Байцоўскага клубу» — самай вядомай карціны таго ж рэжысёра, у чаканні чарговага дыягназу сваёму пакаленню.

Фільм Фінчара цікавы ўжо тым, што распавядае пра падзеі, якія адбыліся ўсяго сем гадоў таму, і ўдзельнікі якіх — маладыя людзі, якім цяпер па 26–27 гадоў, у жанры канала «Дыскаверы» — як пра знакавую гістарычную падзею мінуўшчыны. Некалькі студэнтаў Гарварда запусцілі сайт, на якім людзі маглі змяшчаць інфармацыю пра сябе і камунікаваць. Наватарства сайту было ў тым, што людзі на ім прадстаўлены не паасобку, а праз свае сацыяльныя сувязі: школу, сям'ю, сяброў... Тут можна было лёгка знайсці людзей, якіх, здавалася, страціў назаўсёды (праграмісты былога Савецага Саюза потым акцэнтавалі гэтую магчымасць сацсетак у нашумелым праекце «Аднакласнікі»). У 2006 годзе Фэйсбук перастаў быць рэсурсам амерыканскіх універсітэтаў і пашырўся на ўвесь свет. У сакавіку 2011 года колькасць зарэгістраваных карыстальнікаў перавысіла 700 мільёнаў...

Як толькі праект «Фэйсбук» стаў паспяховым, яго галоўныя стваральнікі — фінансіст Эдуарда Северын і праграміст Марк Цукерберг расварыліся, вынікам чаго стаў судовы працэс. Апроч таго, з Цукербергам судзіліся і іншыя студэнты Гарварда — браты Уінкласы, якія сцвярджалі, што юны геній скраў іх ідэю віртуальнага клуба для абраных студэнтаў Гарварда.

Цукерберг — герой?

У аснову фільма «Сацыяльная сетка» лягла кніга Бена Мездрыча «Мільярдэры мімаволі» — дакументальная толькі на па-

лову. Гісторыя судовых працэсаў супраць Цукерберга ў ёй містыфікуецца. Паводле аўтара, Марк Цукерберг — герой новага часу, чалавек, які зарабіў вялізарныя грошы ўласным інтэлектам, але абсалютна не карыстаецца выгодамі мільярдэрства. У фільме «Сацыяльная сетка» рэжысёр зрабіў акцэнт менавіта на самім феномене новых камунікацый: слоган фільма — «Немагчыма завесці паўмільярдэ сяброў, не нажыўшы ніводнага ворага».

Здаецца, што тут глядзець? Але Фінчар ператварае начны няспанні маладога праграміста і будні IT-спецыялістаў у расцягнутых спартовых швэдрах, якія яўна спадабаліся б жонкам аяванскіх фермераў, у вострасюжэтную моладзевую драму.

Чырвонай ніткай праз фільм праходзіць думка, што Фэйсбук, як і ўсё вялікае ў гэтым свеце, быў створаны «из-за дэвчонок». Шэршэ ля фам — яшчэ падчас уступных тытраў галоўнага героя кідае дзяўчына. Перад фінальнымі тытрамі самы малады мільярдэр планеты сядзіць перад экранам кампутара і ярастна абнаўляе старонку: ужо стаўшы сусветнай знакамітасцю, ён — звычайны юзер сваёй сеткі — дасылае ёй запыт на даданне ў сябры. Дзеля ейнага адзінага «Запыт прыняты», маўляў, і быў задуманы самы неверагодны сацыяльны праект пачатку тысячагоддзя. Амаль ванегутаўская філасофія.

«Я лічу, Цукерберг — герой!» — запрэчыла Пола ў адказ на маю заяву, што Марк Цукерберг — злы геній, Фэйсбук — новая антыўтопія, а «Сацыяльная сетка» — фільм-папярэджанне. Пола — маладая вучоная, яна схіляецца перад прагрэсам, а новы туп камунікацыі — гэта, безумоўна, прагрэс. Я, гуманітарый, магу думаць пра гэта што заўгодна. У Гады наша дыскусія выклікае іншыя пытанні: «Як можна стаць мільярдэрам, калі ўсё, што адбываецца ў Фэйсбуку, — бясплатна?» — задае яна лагічнае пытанне. Хто-хто, а яна ведае цану сацыяльных сеткам: за ўвесь час сваёй Фэйсбук-актыўнасці, яна плаціла хіба што егіпецкаму правайдэру за падключэнне да інтэрнэту.

«Вельмі проста. Кожны профіль у Фэйсбуку каштуе мінімум адзін долар» — тлумачыць Пола. Вось ты, Марыя, маеш у профілі карцінку ў чырвоным швэдры. «У маім любімым!» — шырока пасміхаюся я. «Для Фэйсбука гэта вельмі каштоўная інфармацыя, якую можна дарага прадаць стваральнікам кантэкстнай рэкламы! — урачыста абвясчае сяброўка. — Гэта значыць, табе можна паказаць чырвоныя машыны, чырвоныя сукенкі... А табе, Гада — бірузовыя, як твая хустка!»

А мы ж яшчэ дадаём туды свае фота, відэа, тэксты... У рэсурсу, які залучыў у сябе ўжо шостую частку жыхароў планеты, — вялізныя перспектывы, у яго вераць інвестары. На сёння Фэйсбук каштуе каля 60 мільярдэў даляраў, чвэрць з якіх належыць 27-гадоваму Марку.

Фэйсбук — рэвалюцыя

Магчыма, Фінчар і мае рацыю, і 20-гадовым Цукербергам на парозе яго вынаходніцтва рухала піва і злосць на жаночы пол. Але, як і ў Егіпце, у Беларусі Фэйсбук — і яе кірылічны аналаг «ВКонтакте» — рухаюцца зусім іншым тыпам лібіды. У краінах аўтарытарнага тыпу сацыяльныя сеткі сталі платформай, якая забяспечвае свабоду слова. Прынамсі, у інтэрнэце.

У ЗША я была перакананая, што мая ўцягнутасць у Фэйсбук — уплыў мясцовасці: як-нікак, Амерыка — радзіма гэтай з'явы. Але вяртанне ў Беларусь дало зразумець: Фэйсбук змяніў характар стасункаў між сацыяльна актыўнай часткай грамадства. У беларускамоўным Фэйсбуку нават была створаная віртуальная дзяржава — Вялікае княства Фацабукі... У дадатак, падчас падзеяў 19 снежня і пасля іх Фэйсбук быў адзінай стужкай навінаў, якая аператыўна акумулявала 100% інфармацыі — смскі з Плошчы, аматарскія відэаролікі, навіны замежных агенцый... У 2006 годзе такую ролю выконваў рэсурс *livejournal*, які сёлетя адшоў на другі план, бо ён не такі аператыўны, як сацыяльная сетка. З таго часу, здаецца, маіх сяброў і калег як прыклеіла да Фэйсбуку... Калі адзін беларускі літаратар пры сустрэчы строга звёў бровы і спытаўся, чаму я не «лайкаю» яго кнігу ў Фэйсбуку, я зразумела: пачалося. Па-першае, я вывучыла новы беларускі дзяслоў «лайкаць» — (адзначаць упадабаную старонку інтэрнэту цэтлікам «Мне падабаецца»). Па-другое, дазначалася, што такія «лайкі» падымаюць інфармацыю ўверх, прыцягваюць увагу да яе большай колькасці людзей. Гэты літаратар паспяхова прадаў свой новы раман дзякуючы сацыяльным сеткам...

Сацыяльную сетку «ВКонтакте» ў народзе празвалі студэнцкай. Тут камунікуе пераважна моладзь. Тут выкладчыкі ўніверсітэтаў ладзяць віртуальныя семінары, мэнэджэры начных клубаў залучаюць наведнікаў на свае імпрэзы... Тут, нечакана для «дарослых», і ўспыхнуў маўклівы супраціў уладзе. Але...

Фэйсбук-рэвалюцыя?

Хутчэй не, чым так. Калі ў Беларусі адбудуцца палітычныя змены — то яўна не праз папулярныя ў моладзі сацыяльныя сеткі, а проста таму, што насталі цывільзацыйныя ўмовы для гэтых зменаў. Сацыяльныя сеткі самі па сабе — вялікі пераварот у камунікацыях. Гэта тэхналогія, якая дазваляе маладому музыку сабраць залу на канцэрт, а сарамліваму хлопцу ўпалываць момант, калі дзяўчына яго мары мяняе свой статус стасункаў на «ўсё складана» і ідзе на гэты канцэрт развезацца. Але ўсё гэта — адно інструмент для ажыццяўлення афлайнавага мараў і памкненняў. Пратэст пачынаецца ўнутры чалавека, з яго асабістай нязгоды з існым ладам. У Беларусі, як і ў іншых краінах, яго выклікаў эканамічны крызіс (ну і ўвогуле — дастала...) А флэшмоб — сацыяльная з'ява, спароджаная новымі магчымасцямі інфармавання — усюго толькі інструмент данесці свае пратэстныя настроі *urbi et orbi*. Ці ў спрытных руках апынуўся гэты інструмент — пакажа час і практыка. У любым выпадку, моладзевы імпульс мусіў быць падхоплены дысідэнцкім лідарам старэйшага пакалення — такім, якім стаў Вацлаў Гавэл для чэшскіх студэнтаў у 1989-м.

▶ **КРАЯЗНАЎСТВА**

МАЛАЯ РАДЗІМА АКАДЭМІКА КАРСКАГА

Алесь КРОЙ

У студзені споўнілася 150 гадоў з дня нараджэння акадэміка Яўхіма Карскага. 29 красавіка — 80 гадоў з дня яго смерці. 5 мая — народзіны вядомага даследчыка-краязнаўца і настаўніка Апанаса Цыхуна — стваральніка музея Яўхіма Карскага і прадаўжальніка яго справы. Да гэтых юбілейных датаў прымеркаваў свае нататкі адзін з папличнікаў Апанаса Цыхуна — старшыня Гродзенскай абласной арганізацыі ТБМ імя Ф. Скарыны, былы настаўнік школы-гімназіі №30 Гродна, краязнаўца Аляксандр Крой.

Вёска Лаша

Вёска Лаша знаходзіцца ў 7 кіламетрах ад шашы Гродна — Ваўкавыск над рэчкай Лашанкай. У пісьмовых крыніцах згадваецца пад 1539 годам, калі яна была валасным сямом. У Пісцовай кнізе Гродзенскай эканоміі напісана, што ў Лашы ў XVI стагоддзі ўжо існавала царква св. Міколы і згадваецца святар Андрэй. Пазней царква стане ўніяцкай, а ў 1839-м зноў ператворыцца ў праваслаўную.

Назва вёскі, па версіі В. Жучкевіча, паходзіць ад старой назвы прытока Свіслачы Лахвы, сёння рэчка Лашанка. Ёсць таксама версія даследчыка Яшкіна «лаша» — пустое, голае месца. У Лашы пражывае каля 220 чалавек, з іх пенсіянераў — каля 70. У часы Другой сусветнай вайны 29 жыхароў вёскі загінулі. У вёсцы Лаша вучыліся адзін з праваднікоў дзяржаўнай палітыкі беларусізацыі першы міністр асветы БССР Антон Баліцкі і герой СССР генерал арміі Міхаіл Грыгаровіч.

Род Карскіх-Навіцкіх

Пасля заканчэння ў 1857 годзе Гродзенскага духоўнага вучылішча ў Лашы быў назначаны дзячком шаснаццацігадовай Фёдар Мікалаевіч Навіцкі. Воляй лёсу ён пазнаёміўся з дачкой мясцовага дзячкі Ануфрыя Вікенцьевіча Карскага, родзячых у Лашы з’явіўся ў пачатку XIX стагоддзя з прыбыццём сюды Вікенція Карскага. Знаёмства Фёдара з Магдалінай Карскай з цягам часу перарасло ў каханне, а ў снежні (стары стыль) 1860 года ў іх нарадзіўся сын Яўхім. Яго прозвішча зафіксавана ў маці. Пазней у іх нарадзіліся яшчэ 4 сыны (Мікалай, Іван, Аляксандр, Уладзімір) і дзве дачкі (Марыя і Вера). Па апошніх даследаваннях стала вядома, што сям’я Навіцкіх-Карскіх у 1862 годзе з’ехала з Лашы ў Барысаўскі павет (сяло Быча). Сям’я шмат вандравала па царкоўных прыходах.

На радзіме Я.Карскага. Лашанская Свята-Мікалаеўская царква

Лаша. Гродзенскія краязнаўцы і студэнты ГрДУ каля будынка, дзе знаходзіўся першы музей Я.Карскага (1964—1992)

Брат Яўхіма Мікалай працаваў у банку Рацова. Іван быў святаром Мінскага павета ў Блячыне, дзе ў 1920 годзе выпадкова з Карскімі-Навіцкімі (Яўхімам і Іванам) пазнаёміўся гімназіст, будучы вядомы паэт Новік-Піюн. Брат Аляксандр быў начальнікам руху Варшаўскай чыгункі, напісаў падручнік для інжынераў-чыгуначнікаў. Сястра Вера — замужам у Таліне. Марыя — замужам за святаром у Менскім павеце. У Волме пад Мінскам у 1902 годзе памерла Магдаліна Карская — маці Яўхіма. Бацька Фёдар памёр праз 16 гадоў, у 1918-м, і пахаваны каля царквы Бутча Слуцкага павета (сёння Ганцавіцкі раён). Новыя звесткі пра бацькоў і дзяцей Карскіх-Навіцкіх з’явіліся толькі ў 2007–2008 гадах дзякуючы дырэктару Клецкага гісторыка-этнаграфічнага музея А. Бліню і праўнуку Яўхіма Карскага — А. Карскаму.

Памятныя мясціны

У вёсцы яшчэ адчуваецца дух Карскіх, захаваліся месцы і памяць, звязаныя з іх жыццём. Лаша — старадаўняя беларуская вёска з адметнай беларускай культурай, мовай, традыцыямі, якія вывучаў і запісваў Іван Ануфрыевіч Карскі, дзядзька Яўхіма па маці. Сям’я Карскіх аказала ўплыў на станаўленне малага Яўхіма. Дзядзька будучага

акадэміка атрымаў духоўную адукацыю. Спачатку працаваў настаўнікам, а потым на працягу 47 гадоў служыў дзячком у розных царквах Гродзенскай губерні. Ён паўсюль збіраў фальклорныя і этнаграфічныя матэрыялы і адсылаў іх П. В. Шэйну, вядомаму этнаграфу. На лашанскіх могілках Іван Карскі ў 1880 годзе паставіў помнік сваім суродзічам, які захаваўся да нашых дзён. Побач стаіць і помнік самому Івану Ануфрыевічу Карскаму.

Напрыканцы 1990-х гадоў з ініцыятывы А. Цыхуна і гродзенскіх валанцёраў, месца пахавання Карскіх па маці было адноўлена ў належным стане. У рэстаўрацыі помнікаў могілках Івана Карскага і яго родных зноў дапамог старшыня калгаса імя Дзянішчыкова Васіль Свірэд, праз падтрымку якога ў 1992 годзе была выдана кніга А. Цыхуна «Акадэмік з вёскі Лаша».

Знакі памяці

Падчас шматлікіх экспедыцый Карскі аб’ехаў больш сотні мястэчак і вёсак, вывучаючы асабліваці беларускай мовы і межы яе распаўсюджвання. Працуючы ў Варшаўскім універсітэце, час летняга адпачынку звычайна праводзіў разам з сям’ёй каля Нёмана (Мігова, Панямунь), там ён адпачываў і працаваў. Пісаў лісты вядомым людзям, сябрам. Захаваліся звест-

кі, што з Мігова 21 чэрвеня 1909 года ён адаслаў ліст рэдактару газеты «Наша Ніва» А. Уласаву.

На малой радзіме Карскага ў вёсцы Лаша захаваўся будынак, дзе працаваў у мясцовай школе першы музей Карскага. Напачатку 1990-х школа і музей у Лашы былі зачынены. Пасля надання гімназіі №1 (раней школа-гімназія №30) у Гродна імя Яўхіма Карскага, было вырашана стварыць новы музей. З 1995 годзе ў гімназіі №1 працуе адноўлены музей Карскага, які ў тым ліку арганізуе экскурсіі па мясцінах, звязаных з жыццём і творчай дзейнасцю акадэміка. У музеі Луцкаўлянскай школы захоўваюцца рэчы акадэміка, перанесеныя з музея ў Лашы.

У Гродна імя Карскага носіць вуліца, а таксама абласная бібліятэка, якая адзначыла свае 180-годдзе. Ва ўніверсітэце адбываюцца міжнародныя Карскія чытанні. У 1990 годзе ўрад Беларусі ўсталяваў 8 стыпендыі імя Яўхіма Карскага.

На Карскія чытанні прыязджаў з Санкт-Пецярбурга праўнук акадэміка Аляксандр Карскі, які сур’ёзна заняўся вывучэннем спадчыны прадзеда, склаў поўны спіс яго прац, рыхтуе пра яго кнігу. Новую і вельмі цікавую інфармацыю пра Я. Карскага і яго родных знайшоў дырэктар Клецкага музея Андрэй Блінец.

Краязнавец Апанас Цыхун

Але што б мы ведалі пра жыццё і творчасць акадэміка Карскага, пра яго родных, каб не даследчык-краязнаўца Апанас Цыхун? Нарadzіўся ён у суседняй з Лашай вёсцы Кунцаўшчына. Рана памерла яго маці, з маленства яму прыходзілася працаваць, каб дапамагчы сям’і. Аднойчы, празджаючы на возе з сенам праз вёску Лаша, бацька прыпыніў кая і кажа: «А ці ведаеш, сынку, што ў гэтай Лашы нарадзіўся хлопчык, Яўхімам клікалі. Калі вырас, дык стаў вялікім вучоным, напісаў шмат розных кніжак. Пра яго і баццошка ў царкве казаў».

Бацькавы словы запамініліся і — так атрымалася — вызначылі матывацыю ці не галоўнай справы жыцця Апанаса. Ён закончыў Лашанскую школу, куды вярнуўся ўжо настаўнікам пасля атрымання дыплама Гродзенскага педінстытута. Яшчэ студэнтам даведаўся ад выкладчыка беларускай мовы спадара Гурло адрас дачкі Я. Карскага. Напісаў ёй ліст, атрымаў першае фота свайго земляка і зрабіў у школе невялічкі куток, прысвечаны Яўхіму Карскаму. Потым і ўнучка з Ленінграда дашле новыя фота і дакументы.

Аднойчы Лашанскую школу наведвае вядомы вучоны з Мінску Фёдар Янкоўскі і натхніць Апанаса Цыхуна на стварэнне сапраўднага музея Карскага, які і адкрыўся 19 снежня 1964 года. Праіснуе гэты музей да 1992 года, калі з-за малакамплектнасці будзе зачынена Лашанская школа.

Варта адзначыць уклад былых і сённяшніх настаўнікаў Лашанскай школы і Гродзенскай гімназіі

Акадэмік Яўхім Карскі

Філолаг, этнограф, палеограф, фальклорыст. Акадэмік Пецярбургскай (1916) і Чэшскай АН (1929). Правадзейны член Інстытута беларускай культуры (1922). Двойчы дэмакратычным шляхам абіраўся рэктарам Варшаўскага ўніверсітэта (1905, 1908 гг.). Старшыня камісіі па адкрыцці ў Мінску Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта. Удзельнік і ганаровы старшыня Усебеларускага з’езда (Мінск, 1917 г.). У сваёй фундаментальнай трохтомнай працы «Беларусь» на падставе глыбокага параўнальна-гістарычнага даследавання мовы, фальклору, пісьменнасці, шматвяковай культуры беларусаў упершыню навукова абгрунтаваў іх нацыянальную самабытнасць як самастойнага народа. Аўтар «Этнаграфічнай карты беларускага племені. Беларускай гаворкі», з якой у беларускім мовазнаўстве пачалася новая навука — лінгвістычная геаграфія. Узнагароджаны Ламаносаўскай прэміяй (1901 г.), залатым медалём Рускага геаграфічнага таварыства (1894 г.) залатым медалём імя К. М. Бацюшкава (1892, 1902), прэміяй імя Бацюшкава (1910) і імя В. В. Ахматава (1913) і інш.

№1 (школа-гімназія №30) — Т. Еўтух, В. Шарову, загадчыц музей А. Якімовіч і І. Прыгульчык, педагога і дырэктара Лашанскай школы (1979–1986) С. Трафімава, загадчыка музея ў Луцкаўлянах У. Козьдрава, дырэктара Клецкага музея А. Блінца, вучоных А. Майськянка і М. Канюшкіч, былых вучняў школы ў Лашы і гімназіі №1 Гродна, якія па драбніцах збіралі інфармацыю і матэрыялы для музея славутага вучонага.

У 2006 годзе была адкрыта новая пашыраная экспазіцыя музея Я. Карскага ў новым памяшканні. Дзякуючы куратару музея В. Карнелюку, у памяць аб стваральніку першага музея ў Лашы і натхняльніку ў стварэнні новага музея ў Гродна быў уручыта адкрыты і асобны стэнд А. Цыхуну. Адзін з нешматлікіх заходнебеларускіх інтэлігентаў, які пакінуў глыбокі след у духоўнай спадчыне Прынямоння. Шматгадовы даследчык жыццявага і творчага шляху Карскіх, з’абралінік скарбаў народнай мовы Гродзенскага раёна. Яго першая кніжка пра Я. Карскага выйшла толькі ў гады незалежнасці ў 1992 годзе, калі аўтару было 82 гады, апошняя — пятая, «Прайдзеныя шляхі-пуцявіны», — у 2003-м.

Літаральна пару месяцаў не дажыў А. Цыхун да свайго 95-годдзя. Яшчэ пры жыцці ён стаўся амаль легендай у справе асветніцка-краязнаўчай дзейнасці, у захаванні духоўнай спадчыны. Веў перапіску з роднымі Я. Карскага, з вучонымі Б. Кітам, Ф. Янкоўскім, пісьменнікамі В. Быкавым, Я. Брыльём, Н. Гілевічам і інш. Пісаў вершы, граў на скрыпцы, выдатна спяваў, займаўся пчалярствам.

Народны паэт Беларусі Ніл Гілевіч яшчэ пры жыцці Апанаса Пятровіча вельмі высока ацаніў яго непаўторную, у трох тамах, кнігу «Скарбы народнай мовы», матэрыялы для якой збіраў 40 гадоў. Гэтую працу Гілевіч назваў падзвігам настаўніка. Навуковы рэдактар гэтай кнігі прафесар П. Сцяцко адзначыў, што мала хто з вядомых дактароў навук можа параўнацца з Апанасам Цыхуном такім вялікім укладам у скарбніцу беларускай культуры. Самародак-даследчык, ён прадоўжыў справу свайго земляка Яўхіма Карскага.

АЕТЕРНУС ET MOMENTUM

Аляксей ХАДЫКА

Яшчэ за некалькі дзён да афіцыйнага адкрыцця выставы-праекта «Aeternus et momentum» Андрэя Бусла ў Галерэі «Ў» мінакі былі заінтрыгаваныя.

У гарадское асяроддзе побач з вобразамі вулічнай культуры — сутнасць праекта мастака Андрэя Бусла. Па 22 ліпеня мінчуккі змогуць пазнаёміцца з ідэямі мастака як побач з галерэяй, так і непасрэдна ў выставачнай праспекце ў інтэр'еры. Адзначым, што ў сярэдзіне экспануюцца не самі творы, а іх вялікія здымкі ці эскізы праекты будучых прац. Узоры таго, як класічныя работы Гуга ван дэр Гуса, Баціцэлі, Мікеланджэла, Вермеера ці іншых мэтраў маглi б увайсці ў брутальнае асяроддзе сучасных урбаністычных трупчоб. I ведаецца, гэта глядзіцца цікава, гэта захоплівае — як калісьці захоплівала брутальная Берлінская сцяна, пераўвасоблена мастакамі ў арт-аб'ект.

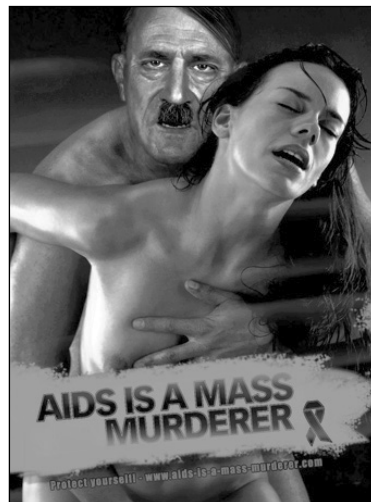
Па-майстэрску арганізавалі і прастору экспазіцыі, удала падзяліўшы яе на асобныя зоны модульнымі сценкамі і надаўшы закуткам своеасаблівую атмасферу праз эфекты асвятлення. Атрымаўся цалкам сучасны ды яшчэ сацыяльна значны мастацкі праект. Вечнае і імгненнае спалучылася — як дэкларуе назва выставы.

ЦІКАВА

ВІРТУАЛЬНЫ СЭКС З ФЮРЭРАМ

Андрэй РАСІНСKI

Хворыя на СНІД, скінхэды-аматары і канскія рэжысёры ўсё часцей становяцца ахвярамі сэксу з Адольфам Гітлерам.

Гітлер памёр. Фюрэр Трэцяга Рэйху атруціўся разам з Евай Браўн і аўчаркай Блондзі. Але вусатыя істэрычныя вобразы нікуды не падзеліся: яны захраслі ў бункеры, сталіся на задворках культуры — і час ад часу заяўляюць пра сябе скандальнымі правакацыямі з любоўным падтэкстам.

Самы паказальны прыклад — вэрхал у Германіі вакол сацыяльных ролікаў, прысвечаных СНІДу. Ролік — па сённяшніх маральных мерках — звычайны. Легкадумная асоба прыводзіць да дому кавалера, які ўсяляк прагне яе. Ногі, рукі, скінутыя шаты. Калі мілошчы даходзяць да піку, нам паказваюць твар спакушалынікі — Гітлера, — які апантана заняты справай. З'яўляецца надпіс: «СНІД — масавы забойца»

ВІЧ-інфікаванне ўголас абураліся: віртуальны сэкс з фюрэрам, няхай у папераджальна-застрашальных мэтах, — гэта гнюснае вычварэнне, якое абражае іх гонар і годнасць.

Кампанію Адольфу Гітлеру ў антыСНІДАўскай рэкламе склаў Сталін, які таксама заражаў няшчасных хворых у другім сацыяльным роліку; але ягонае з'яўленне без парткоў не выклікала такога абурэння ў нямецкіх бюргераў.

Два дыктатары ўжо аднойчы былі «салодкаю парачкай». Па падпісанні пакту Молатава-Рыбентропа ў амерыканскай газеце «Вашынгтон Стар» з'явіўся твор Кліфарда Бэрымана, прысвечаны знакавай падзеі. Жаніх-фюрэр вядзе да алтара нявесту — Сталіна ў шлюбнай сукенцы, які ззяе ад шчасця. Малады — сама ўважлівасць і элегантнасць. У руках вусатай маладой — букецік з кветкамі. Святочны торцік у кутку малюнка ўпрыгожаны свастыкамі і сярпом з молатам.

«Цікава, колькі падоўжыцца мядовы месяц?» — задае нетактоўнае пытанне аўтар карыкатуры.

У хуліганскім фільме 1971 года «В.Р. — Містэрыя арганізму», пастаўленым Душанам Макавеевым, фюрэр і бацька знітаваныя ў мантажы з сэксуальнымі экстазамі і крыкамі вар'ятаў, але мужчынскую партыю вядзе Гітлер. А ў апавяданні Юрыя Нагібіна з цыклу «Каханне павадыроў» Сталін хавае ў ложку партрэт Адольфа.

Як ні дзіўна, Сталін быў не супраць такога сямейнага раскладу. Калі Рыбентроп перадаў яму палкае прывітанне: «Хайль Гітлер!», то павадыр паступіў як добра адукаваная дама — зрабіў глыбокі кніксэн.

Затое сюррэаліст Сальвадор Далі бачыў у Гітлэры жанчыну — і шалеў ад шчасця: «Я быў цалкам зачараваны мяккай, пульхнай спіной Гітлера, якую так добра абліпаў нязменны тугі мундзір.

Кожны раз, калі я пачынаў маляваць скураную партупею, якая ішла ад рамяня і, нібы шлейка, абдымала процілеглае плячо, мяккая падатлівасць гітлераўскага цела, што праступала пад военным кіцелем, прыводзіла мяне ў сапраўдны экстаз. Пульхнае цела Гітлера, якое ўяўлялася мне найбоскім жаночым целам, абцягнутым бездакорна беласнежнай скурай, рабіла на мяне нейкі гіпнатычны ўплыў».

Далі, які выдатна прадаваў скандалы, зрабіў са сваёй яўнай ці прыдуманай пшчоты да фюрэра чарговы гандлёвы брэнд, растыражаваны ў карцінах.

А вось героем камедыйнае кінастужкі Іржы Менцэля «Я абслугоўваў англійскага караля» не пашанцавала. Ягоная жонка — зацятая нацыстка, якая салютуе партрэту фюрэра ў шлюбную ноч; а ў сама адказны момант яе твар пераўтвараецца ў фюрэрскі (што маладога не радуе).

У больш зручны абставіны трапіў «Саламон з Гітлер'югенду» (фільм вядомы як «Еўропа, Еўропа!» і пастаўлены ён па рэальных успамінах). Хлопчыка спакусіла нацысцкая чыноўніца, уявіўшы сабе, што гэта Гітлер.

Непрыхаваную пажаду да фюрэра дэманструе скінхэд у карціне «Дагала» манернага авангардыста (і па сумяшчальніцтве гей-парнографі) Бруса ЛяБруса. Голены акцёр-недарэка проста задавальняецца на партрэт куміра.

Але звычайна віртуальны сэкс з фюрэрам не такі адкрыты. Ён абмяжоўваецца яўнай — а часцей піярнай — прыязнасцю і сімпатыямі, што для скандалу з «прэзідэнтам і канцлерам» зусім дастаткова. Апошняя ахвярай такога вэрхалу стаўся Ларс Трыер, які няўдала паздзекаваўся з журналістаў, якія на канскай прэс-канферэнцыі задавалі яму тупыя пытанні.

Гітлер, ад якога прагнулі зацягарыць фройлян Трэцяга Рэйху, згарэў амаль 70 гадоў таму. Але бурны віртуальны сэкс з гэтай асобай сведчыць, што стод дасюль не спалены. Ён стаіцца і чакае чарговых палкіх заўзятараў.

ВАНДРОЎКА Ў ПОШУКАХ ІДЫШ

Ева ВАЙТОЎСКАЯ

Аматары гісторыі і культуры Беларусі запрашаюць на экскурсію-канцэрт па слядах амаль зніклай цывілізацыі — культуры беларускіх яўрэяў, роднай мовай якіх стагоддзямі быў ідыш.

Разам з Алесем Астравухам — аўтарам ідыш-беларускага

слоўніка і знаўцам габрэйскай культуры — вы наведзеце класічны заходнебеларускія мястэчкі: Валожын, Вішнева, Івянец, Ракаў.

Вы пабачыце будынкі славутай на ўвесь іудзейскі свет Валожынскай ешывы, цудам захаваных сінагогаў, старажытныя могількі (і даведаецеся, што напісана на магільных камянях!), помнікі ахвярам Халакосту, радзіму прэзідэнта Дзяржавы Ізраіль, лаўрэата Нобелеўскай прэміі міру Ш. Перэса, месцы дыслакацыі

яўрэйскіх партызанскіх атрадаў у Налібоцкай пушчы.

Вы пазнаёміцеся з незвычайнай і каларытнай мовай ідыш. У выкананні Алеся Астравуха і Аляксея Жбанова пачуецца прыгожыя песні на гэтай мове. Будзе магчымасць спяваць разам! На хутары Барок спадара Алеся Ляся прагучыць сапраўдныя клезмерская музыка!

Вандроўка стартуе з Мінска 17 ліпеня (нядзеля) а 8:00. Кошт 70 тысяч (уваходзіць экскурсія, канцэрт і пачастунак габрэйскімі

15 ліпеня Парк Чалюскінцаў (танцпляцоўка) 18:00 AFISHA.TUT.BY т. 6490888 Бульварны

ГРУНВАЛЬДЗКІ UNIA 2011 КАШЛАТЫ ВОХ ОМУТ ФЭСТ ROSY TESTAMENTUM TERRAE ROKASH

прэзентацыя альбома «Запалі Агонь» СЯРЭДНЯВЕЧНЫЯ ТАНЦЫ, РЫЦАРЫ, КОНКУРСЫ І ІНШЫЯ ЦІКАВОСТКІ!

www.belmusic.org AFISHA.TUT.BY

Новы Час Агульнапалітычная штотыднёвая газета Выдаецца з сакавіка 2002 г. Галоўны рэдактар Кароль Аляксей Сцяпанавіч